
This item was submitted to [Loughborough's Research Repository](#) by the author.
Items in Figshare are protected by copyright, with all rights reserved, unless otherwise indicated.

4TA23_mp3_Our Story_Oral Histories of Women from Turkey

PLEASE CITE THE PUBLISHED VERSION

LICENCE

CC BY-NC-ND 4.0

REPOSITORY RECORD

Akbal Süalp, Zeynep Tül. 2020. "4ta23_mp3_our Story_oral Histories of Women from Turkey". Loughborough University. <https://doi.org/10.17028/rd.lboro.13142723.v1>.

Hadi başlayalım o zaman. Şey, ben mi başlayayım direkt?

Bir, sıcak bir yaz günü, 1978 yılında, "****" doğdum. Pek doğmak istememişim, o yüzden 10 gün gecikmeyle sonunda, sezaryenle dünyaya gelmişim. Annem; -kendi kuşağına göre- geç bir anne. Beni doğurduğumda 37 yaşındaymış. Kardeşimi de 41 yaşındayken doğurdu. Onun, yani arkadaşlarımın annelerinden büyük olduğunu hiç fark etmiyordum. Çünkü çok yaşsız bir insan ama çok olgun bir insandı. Bunun böyle tam neden kaynaklandığını bilmiyordum ama hani işte şey böyle ben annemle, bir sürü insanın çatıştığı, hani anne-kız dinamiklerine sahip olmadığımı fark ediyordum ve annemin böyle o olgunluğu bana çok iyi geliyordu. Belki bu gerçekten biraz daha işte yaşıyla da alakalıydı. Hani kendi hayatıyla ilgili birtakım şeyleri hallettikten sonra çocuk sahibi olmakla alakalıdır, bilemiyorum ki, oldukça mücadeleli bir hayatı olduğunu biliyorum. Yani bizi büyütmekten yani bayağı tek başına, o yıllarda yaptığı bir işle babam çok fazla yoktu, iş dolayısıyla. Annem de çalışıyordu. Dolayısıyla mesela şeyleri falan çok net hatırlıyorum çocukluğumdan; sabah çok erken işe gitmesi gerekiyor. Bizim böyle bir tane bakıcı teyzemiz var ki; o da yani çocukluğumun en önemli figürlerinden biri, evimizin insanı böyle anneannemiz, babaannemiz gibi. O olmasına rağmen, her sabah annem böyle ağlayarak gidiyordu “Kahvaltılarını bile ettiremiyorum” falan diye. Böyle onun üzüntüsünü çok net hatırlıyorum o yıllardan.

Bilmiyorum böyle doğru, şey mi gidiyorum. Böyle birden şey, bilinç akışı (gülüyor).

Sonra şey hatırlıyorum; asansörü yoktu ilk doğduğum evin. Kira bir evdi. Ben ilkokul beşteyken kendi evimize taşındık. Kendileri başka ev yaptı, yani aldılar, annem babam. Ama o ev, ilk ev, benim ilkokul 5’e kadar büyüdüğüm ev; merdivenli ve sobalı bir evdi. Onu çok net hatırlıyorum. Ve annem hamileydi galiba kardeşime. Aramızda dört yaş var. Dolayısıyla aslında bayağı küçükmüşüm ama mesela; annemin şey taşıdığını hatırlıyorum böyle kova, soba için kova taşıdığını hatırlıyorum ve çok yorulduğunu ve ağladığını, böyle neredeyse... Falan böyle bir şeyler kalmış aklımda. Ama çok şey biriydi; yani ki, benim bütün sonra kadın dayanışması, kadın arkadaşların hayatımdaki ilk ve tek öncelik olması da ondan öğrendiğim bir şey sanırım. Çevresi çok fazla kadınla sarılıydı. Çok yakın arkadaşları vardı. Kendi kız kardeşi yoktu; üç erkek kardeşi. Ama kardeşleriyle de çok yakındı. Onlar da böyle hiç erkek, erkek dayılar değildi. Çok tatlılardı. Ve hani annemin etrafında çok güzel bir dayanışma ağı vardı. Onu çok net olarak hatırlıyorum. Böyle (gülüyor). Nasıl gideyim? Ben o zaman da bugünkü gibi hiç evde durmayı sevmiyordum (gülüyor). Kendimi sokakta hatırlıyorum ben, evde hatırlamıyorum. Yani ilk şeyim bildiğimiz anlamda yani daha sokakta oynanabilen bir sokaktı ve ben sürekli sokaktaydım. Onu çok net hatırlıyorum. Böyle annemin artık hava kararırken hani annemin, babamın beni zorla eve sokmaya çalıştıklarını hatırlıyorum. -Ki kardeşim tam tersi bir insandı mesela- hala öyle.- Çok fazla oynuyordum. Çok mutlu hatırlıyorum o zamanı. Böyle hani sürekli etrafıma birilerini topluyordum; “Hadi gidelim, işte şuradaki bilmem ne deresine bakalım, kurbağalarla oynayalım” filan. O anlamda böyle hani şehrin içindeydik ama yani işte 80’lerin başı, aslında ailem politik olarak da 80 Darbesi’nden etkilendi. Yani çocukluk aktivitelerimizden bir tanesi onların yakınlarını işte hapiste ziyarete gitmek ya da işte dışarıda kalanların ailelerini koruyup, kollamak, onlarla

büyümek. Mesela iki tane daha kız kardeşim vardı gibi hissedirim hep. Çünkü annemin ve babamın en yakın arkadaşları olan aile işte "****" hapse girdiği için, biz mesela diğerleriyle, yani böyle çocuklarla birlikteydik hep. Yani öyle bir ev büyük ev gibiydi yani ve giren çıkan hep çoktu. Ki o sonrasında çok sevdiğim bir şeydi. Böyle hep evde birileri vardı yani. Yenir, içilir, sohbet edilir, böyle neşeli ve güzel bir evdi. Onun dışında da ben sokaktaydım. Eve gelen çocuklarla da hep böyle şeydim, hep oynamak istediğimi hatırlıyorum ve hep bir aktivite bulduğumu, yani çok neşeli hatırlıyorum genel olarak çocukluğumu. Onu söyleyebilirim.

Sokak şeyim de yani bence o neşenin hani ve yaramazdım da sanıyorum. Yani biraz. Çünkü böyle çeşitli şey hikayeleri var. “Bilmem kimin kaşını patlattın, onun gözünü çıkardın (gülüyor)” filan. Hani böyle bir şey izansız hani, vardır ya öyle çocuklarda böyle gaza gelip, böyle ne yapacağını hani birine zarar vermek için değil de elinin ayarı kaçıp böyle hani istenmeyen kazalar. Ama evet, şeydi çok insanlı ve yani akrabadan çok arkada, hani ailemin arkadaşları ve onların çocukları ve benim mahalle arkadaşlarım gibi böyle daha arkadaşlarla dolu bir hayattı yani. Onu çok net hatırlıyorum. Bir de böyle tam nasıl şey yapacağımı çok üzerine sonradan düşünmediğim bir şey ama mesela işte hatırladığım şeylerden bir tanesi böyle sınıfsal olarak yani şey bir mahalleydi; karışık bir mahalleydi. Yani mesela işte apartmanı temizlemeye gelen kişiyle, çocukları böyle karşıda bir tane dökük evde otururlardı ve onları hep çok merak ederdim ve annem hep şey dediğini hatırlıyorum: “Sakin sokakta yemek yeme, işte yiyeceksen mutlaka onlara da götür” falan hani hep böyle o sınıfsal şey, suçluluğunun hani böyle hava atamazsın hiçbir şeyle. Onların yok! Annem böyle onu şey ve bu hep bir tema olarak devam etti zaten. Hani işte mesela en yakın arkadaşımın babası yoktu ilkokul birdeyken. İşte şey ve annesi işte böyle annesi terzilik yaparak yaşıyordu falan. Mesela; annem şey gibiydi yani, onlar böyle ne bileyim, bizim evdelerdi biz onlardaydık. Hani onlara hep böyle o kadına destek olmak, işte bizim olup, onların olmayan şeylerle onlara hava atmamak böyle. O suçluluk hissini çok net hatırlıyorum. Yani bir şekilde onun için çok önemliydi. Neyse, o karşıdaki işte artık kapıcının kızı diyeyim, "****" galiba adı. Ruh sağlığı yerinde değildi büyük kızlarının. Böyle bağırırdı, şey yapardı, tabii ki bir çocukken, yani çocuk için böyle çok ilginç bir şeydi o, ve ben hep “****” evine gitmeye çalışırdım, onu çok merak ederdim ve o bahçeye girmemi istemezlerdi bir şekilde yani hani. Endişe ediyorlardı herhalde bir şey olabileceğinden. Ama benimle hep böyle konuşurdu falan ve böyle hani o da benim ilk, ilk şeydir böyle toplum dışı hani ya annem, babam o anlamda çok şey insanlardı. Gerçekten çok sevgi dolu ve şefkatli. Dolayısıyla böyle asla hani o iyi, biz iyiyiz, o kötü... Öyle bir yerden değil ama yalnızca bizden farklı olduğunu hissettirirlerdi ve böyle kendimi yani dikkatli olmam gerektiğini bilirdim ama işte o böyle ya bu kız başka türlü bir kız ve hani işte deli diye dalga geçiyor herkes falan. Ama ben en çok onu merak ediyordum falan. Böyle sürekli onun etrafındaydım ben. Herhalde o zamanlar o da 16, 17 yaşında falandı en fazla. Sonra ne oldu bilmiyorum ama çocukluğumdan en net hatırladığım şeylerden biri. Böyle işte; “Delilik ne demek? İşte bu kızın arkadaşı niye yok? Niye hep bağırıyor?” filan böyle hani çok hatırladığım şeyler.

Hızlıca eve dönersem, evde hatırladığım birkaç objeden bahsedeyim; bir tanesi böyle bir şey sistemi vardı. Ne denir? Yani jeneratör sis, elektrik sistemi vardı evde. Floresan gibi bir şey döşenmişti böyle şeylerin arasına ve o sürekli elektrikler kesilirdi. Sonra onu araştırdım, ne olduğunu unuttum böyle 84 mü? 85 mi? Yani bakarım isterseniz ona da. Elektrikler kesilince, o sistem devreye girerdi. Ama çok yoğun elektrik kesintileri yaşanıyordu ve çok havalı bir şeydi. Bizim evimizde elektrik var falan böyle hani şeydi o yüzden de bize çok gelinirdi. Çünkü elektrikler giderse de bizde elektrik olurdu falan. Mesela o şeyi çok net hatırlıyorum o sistemi, o elektrik sistemini. İkincisi; bir tane dahi kuzenim vardı. Benden 15 yaş falan büyük. Aslında doktordu ama bilgisayar yapıyordu. Babam bir gün işte, "****" sizin için bilgisayar yaptı falan diye eve böyle bir bilgisayar getirmişti. O da bayağı 85 falandır belki yani. Böyle o çok çok mucizevi bir şeydi. Şeyde tıp okuyordu ama böyle şey, aslında ya doktorluk yapmadı sonra zaten hep böyle şey işler yaptı. O böyle enteresan, ilk bilgisayarla karşılaşma anım. Hani hiç daha önce adını bile duymamışım filan. Bir de işte çok klasik bunu bütün o dönemde herkes anlatır; Hisseli Harikalar Kumpanyası'nın plağı böyle. Günde 75 defa çaldığım böyle hani ve böyle ezbere bildiğim, sürekli o plakta bir şeyler çalar, plak çalar da ve hatta o plağı sonra bir şekilde bulmayı başardım evde, şimdi bende.

Evet bunları çok net hatırlıyorum. Yeşil kadife koltukları hatırlıyorum. Bir de çok hasta oluyordum, sürekli iğneci geliyordu. Annem de: "Biraz az oynarsan sokakta, belki daha az hasta olursun" diye beni. Yani evde kalmamın tek yolu hasta olmaktı ki, bu sonra da hiç değişmedi aslında (gülüyor). Yani böyle hastalanana kadar şey, bunlar geldi şimdi aklıma. Ben işte "****" teyze vardı, bize bakan, tabii çok harikulade bir insandı. O dönemki Bulgaristan'dan gelen işte göçmen dalgasıyla gelmişlerdi. Onlarla böyle sonra çocukları, kocası falan. Mesela kardeşim hep anlatılır işte anne, baba diye ağlamazdı yani onlara gitmek isterdi, hep onların adıyla ağlardı falan. Böyle çok inanılmaz bir insandı. Böyle şey gibi işte hani o dönemki Adile Naşit'in böyle bizim evde şey bulmuş hali falan gibiydi. Böyle çok tonton, çok tatlı. Onunla olmayı çok severdim evde. Ama bir yandan da işte evde hep sıkılırdım. Bir noktada bu oynama meselesiyle, eve girmeme meselesi hani işte okuma, yazmayı öğrendim kendi kendime. Sonra ama bu olduğunda dört buçuk yaşındaydım. Sonra birileri onlara şey demiş annemle, babama yani "Tutamazsınız artık bu şekilde yani bir okula mı gönderseniz acaba? Ama daha çok küçük" filan. İşte anaokuluna, ha o anaokula gidiyordum o dönemde zaten okuma, yazmayı öğrendiğim. Sonra okuma yazmayı öğrenince hani artık ilkokula gitmesi lazım ama işte 78'liyim ben. 83 Eylül'ünden bahsediyoruz. Ben beş yaşındayım, altıma yeni girmişim. O altı yaş grubu denen şey, açılınca o dönemde, böyle bir alt, yani erken, bir sene erken hatırlarsınız öyle bir test şeyi vardı, sonra kaldırdılar galiba. Ama yani bilmiyorum ben işte ondan iyi fay... yani benim için iyiydi mesela. Çünkü annemle babam için de bence iyiydi. Çünkü zapt edemiyorlardı. Yani hep şey diye anlatır babam yani; "Duvara tırmanıyordun, okula gideceksin." Sürekli "Okula gideceksin" falan şeklinde. Ki yani gitmiştim, bayağı gittim sonra (gülüyor) çıkamadım okuldan bir daha falan gibi oldu. Sonra anaokulundan, işte bir sene ana okuldan sonra, beni beş yaşında, beşi ... diyeyim yani senenin şeyinde, böyle küçük bir mülakatla almaya verdiler. Ama gerçekten çok küçüktüm. Mesela paltomu asamadığımı filan hatırlıyorum. Fiziksel olarak yani o askılar için bile çok küçüktüm. Ama sonuçta altı yaş sınıftıydı, benim gibi küçüktü herkes. Çok iyi kalpli, çok hırslı bir ilkokul öğretmeni. O yüzden bence biz şanslı bir

gruptuk. Çünkü her altı yaş grubunun o kadar şanslı olmadığını sonradan duydum. Çok da travmatik deneyimler yaşayan olmuştu. Yani benim ilkokul yıllarım gerçekten çok güzel hatırladığım yıllar. Ve biz mesela işte 25 kişiydik belki. O sınıftan biz hani sekiz kişi Anadolu lisesini kazandık. Yani zaten çok yüksek bir rakamdı; tek bir sınıftan, özel böyle altı yaş şeyinde böyle, o konuşuluyordu hatırlıyorum böyle istatistikleri şey yaptı bu sınıf filan diye ama. Bu tamamen gerçekten böyle öğretmenimizin de bir şeyidir yani. Ama tabii ben onun aslında ne kadar o hırsın bana ne yaptığını yıllar içerisinde yani onları sonradan tabii; o çalışkanlığın, sürekli çalışkanlık üzerinden hani onaylanmanın, ne olmazsan, hiçbir şeyin olmadığını filan. Hani sonra onun tabii hani gördüm ama. Evet biraz öyle sınava hazırlan, işte şeyi hatırlıyorum; ilkokul beşte gerçekten, o Anadolu lisesi sınavları stresinin böyle mesela o yüzden yatağa düştüğüm zamanlar olduğunun, çok hani “Kazanamazsam ne olacak?” korkusunun falan. Böyle çok küçüktük onun için yani. Çok yazık bir yandan bakınca. Ama grup çalışmasını "****" öğretmenden öğrendim. Yani bazen hep düşünürüm eğer hani sonrasında da yani hem akademide hem öğretmenlikte bir şekilde bunu yapabildiysem, yani kolektif çalışmaya dair acayip bir ahlakı vardı ve asla bireysel çalıştırmazdı. Sonuçta böyle, yani zaten kimlerin parlak olduğu belliydi elbette. Mutlaka mesela hemen beni şey yapardı. "Sen şimdi bu grubu, grubu bilmem, organize et! İşte ortak bilmem ne yapın!" falan. Hani orada şeyi fark ederdim; yani ben biraz daha çok çalışıyorum ama (gülüyor) niye öyle oluyor hep falan diye. Ama yine de güzeldi, hep küme çalışmasındaydım. Küme çalışması yapardım. Evet onu şey hatırlıyorum; güzel bir kolektif ruh hatırlıyorum. İlk yardım koluydum. Bayılırdım böyle: "Çekilin arkadaşlar! Her şey yolunda! Hani ben şimdi size tentürdiyot süreceğim ve hiçbir şeyiniz kalmayacak." falan diye (gülüyor) böyle. Çok severdim ilk şey olmayı böyle. Kemalettin Tuğcu'nun yasak olduğunu hatırlıyorum. Böyle sınıftan hatırladığım parça parça şeyler. Sonra doktorada arabeks yazmam manalı (gülüyor). “Niye yasakladınız acıları?” falan. Öyle, onları hatırlıyorum. Anadolu deseni, tabii yani taşra hırsı, başka tür bir hırs gerçekten, onu vurgulamak lazım. Çünkü şey gibi yani; daha geride bir yerden başlıyorsun, o yüzden böyle hani şey olman lazım falan.

Bu biraz şeyden kaynaklanıyor sanıyorum; ya buralara ne kadar girmeliyim bilmiyorum ama azıcık annemin hikayesinden bahsedebilir miyim? Çok uzatmadan...

Yani annemi hafız yapıyorlar yedi yaşında ve okutmuyorlar. Annem sonradan hani her şeyi kendi yapıyor ki yani 17, 18 yaşına kadar bayağı baş örtüsü, manto falan. Ki aile baktığınızda böyle CHP'li, süper seküler takılan bir aile ama kız çocuğuna böyle filan ve yani annem için çok acı bir şeydi. O hep mesela işte cerrah olmak istermiş falan. Farklı ilgi alanlarımız vardı ama yani işte onun okuma şeyi yani onun böyle şeyler anlattırıyorlar işte; dayılarım kita... Annem para biriktirir, dayılarım da yardım eder, tuvalet camından anneme kitaplar gelir. Annem geceleri ders çalışır, hani dışarıdan okulu bitirir falan gibi böyle çok inanılmaz bir okuma ve şey aşkı vardı yani onda ve hani o vurgu yani; “Ben yapamadım, siz yapın” değil de yani “Ben yapamadım ama eğer siz yapmak istiyorsanız, yani ben sizin yapmanız için her şeyi yapacağım” gibi. Yani annem o anda hiç baskıcı bir insan değildi ama biraz şey hissederdik yani mesela bu konu açılınca, hemen gözleri dolardı, falan gibi. Dolayısıyla bence o da hep üstümde hissettiğim bir şeydi

yani. Benim onun olamadığı kişi olmak gibi bir yani bir sorumluluğum var ona karşı. Ama onu yani işte tam olarak nasıl okadar şey yaptım bilmiyorum yani. Baskı hissetmediğimi hatırlıyorum ama işte biraz sevgi ve şefkatti bazen baskı yöntemi. Yani annem onu asla bilerek yapmadı ama hani bence böyle bir tür borçlu hissetme şeyi vardı yani ona karşı. Dolayısıyla bu Anadolu Lisesi hikâyesinde de ben Bornova Anadolu Lisesi'ni de kazanmıştım, İzmir'de. Ve işte Galatasaray Lisesi, işte hepsini tutuyordu şeyim. Fakat annem; kolej sınavına zaten sokmadı. Yani bence maddi olarak da beni zaten hani öyle bir kolej3 gönderebilecek şeyleri yoktu da. Bilmiyorum belki zorlasalar olurdu ama annem orada şey karar verdi; yani ben yani çok küçük zaten hani çok küçük gitti. Yani herkesten neredeyse yine bir buçuk yaş küçük ve hani ben şehir dışına gönderemem. Yani o yüzden hani neyse ne... Ve şeye karar verdi;-o şey çok net! O konuşmayı benimle yaptığını hatırlıyorum. Hani "Burada oku liseyi, sonra zaten git! Yani. Sonra sen kalmak istesen de ben tutmam." Yani hani öyle bir karar verdi. Sonra işte Bornova'ya yani zaten Galatasaray'ı hiç düşünmediler, İstanbul olduğu için. Hani Bornova'yı belki hatta biz de İzmir'e taşınısak mı? Filan böyle konuşmalar olduğunu hatırlıyorum. Ama babamın işi falan, o böyle yeni bir, o zaman iş kurmaya çalışıyordu, bir şey. Onlar için de buhranlı bir zamandı, anladığım kadarıyla. Sonra "****" karar verdiler. Ben "****" Lisesi'ne gittim.

İlk gün; anaokulunda en sevdiğim arkadaşım olan "****" karşılaştım, sırada ve sonra zaten yedi sene yapışıklık yani. Çok zor bir okuldu. Askeri okul gibiydi.

(Sonra hani hem de ya bunları tabii söyledikten sonra anonimlik falan hiçbir şey kalmıyor da (gülüyor). Tamam çok söylemeyeyim o zaman. Söylemeden, oralara girmeyeyim.)

Saçlarımızı örmemiz gerekiyordu. At kuyruğu yasaktı, mesela yani. Her, buraya kadar şey kurdele, diz altında jile, dünyanın en sıkıcı grisi yani böyle ben askeri disiplinde. Ya mesela; o saçını at kuyruğu gördüğü anda bile bayağı dayak yiyebilirsin falan gibi bir şey. Yani dayak! Fiziksel dayak, kaç kere gördüm yani. Ve şimdi çok travmatik iki hikâye anlatacağım, bunları anlatırken hala gözlerim doluyor (gülüyor). Yani ben çok yani gerçekten neşeli bir çocuktum ve neşemin ilk kaçtığı yer olduğunu çok net hatırlıyorum. Çok ağlayan oluyor ama anlatırken. Ben de şimdi bir sürü mesela annem de falan normalde anne deyince hemen ağlıyorum da. Ağlamayım (gülüyor). Şey, şeyi hatırlıyorum; niye o saçımı bir şey, saçma bir sistem vardı. Hafta sonları da kursa giderdik. Yani yetmiyor. Yani şimdi de üniversiteye hazırlanacağız hani falan (gülüyor). Böyle hazırlık, zaten İngilizce ögr... Hazırlıkta İngilizce öğrendikten sonra yani orta 1'den itibaren, hafta sonları da kursa gidiyorduk yani. Ekstra matematik, ekstra bir şey filan. Ve işte ben yine kendimi çok neşeli hatırlıyorum. Çok mutluydum, çok popüler yani böyle şey olarak popülerdim ama yani böyle hep etrafımda insanlar vardı, böyle sevilirdim filan. Çok güzel hatırlıyorum. Severdim, sevinirdim ama böyle yavaş yavaş bir şeyler olmaya başladığını hatırlıyorum. Mesela hani yani bir kadın olarak, artık bir kadın olmaya başladığım, hala çok küçüğüm aslında bakınca on, on bir filan ama böyle ama işte bana böyle arkadaşlık teklifi, çıkma teklifi öyle şey vardı işte. "Sen çok güzelsin." Sonra böyle mesela onlardan rahatsız olmaya başladığımı hatırlıyorum. "Niye insanlar bana böyle yaklaşıyor? Niye böyle bir şey var?"

filan. Hatta hazırlığın, -mesela hazıranda benim doğum günüm- hazırlığın sonunda, annem bana bir işte herkes dağılmadan, evde doğum günü partisi yapmıştı. Ve bir sınıf arkadaşım bana ruj ve oje getirmişti ve ben ağlamıştım. "Bana neden ruj ve oje getirmiş? Ben çocuğum!" filan diye (gülüyor). Böyle ilginç bir şey dönemiymi ve o çocuk zaten sonra bana yedi sene takık olarak yaşadı. Mezuniyet gecesi de beni öldürmeye çalıştı bir türlü (gülüyor). Garipti yani.

Neyse gelelim orta bire. O şeyleri anlatmamın sebebi; şey lafları ilk o sene geliyor mesela babam, annemi uyarıyor: "Çok açık saçık giyinmesin! Çok bakıyorlar." Ki babam da yani... Sonra bir daha asla böyle bir şey yapmadı bu arada. Bence o da bir bocaladı böyle; "Bir dakika ya, bu büyüdü" filan gibi. Yani sonra gerçekten hakkını yemeyeyim bir şekilde ya annemle ya böyle bir annem hani o anda feministti, gerçekten bence bir... Ama mesela o lafları hatırlıyorum filan böyle "Açık seçik giyinme" filan ve sonra böyle mini etek filan giyiyordum yani. Hoppayım biraz (gülüyor) ve bir gün, bu galiba orta ikiye, dolayısıyla ben 12 filanım işte. Şeyde, kışın lacivert çorap giyerdik. İşte ya, yani bahar aylarında beyaz, bir hafta bir gittik, okulun yarısına, çok net belli şeylerdi bu okulun askeri lisesinde. Bir kere bunun sapıttığını gördüm o sene; ya okulun yarısı siyah ama yarısı lacivert, yarısı beyaz gelmiş. Bir şekilde bir yanlış, bir yönetmelikte bir şey olmuş filan, neyse. Biz de işte birlikte, ilkokul aman okulun müdürüyle karşılaştık orada. O yaşlarda biraz da böyle yaranmaya çalışır, işte kendini göstermeye çalışır filan ya. Ondan sonra işte "Hocam, size bir şey sorabilir miyiz?" filan dedik, böyle yanımızdan geçerken. Çok sert zaten böyle. "Tabii" filan dedi. Tabii dememiştir, evet sorun filan demiştir. Sonra işte ya böyle işte "Biz şimdi beyaz mı giyeceğiz? Lacivert mi gideceğiz?" filan diye. Hani çocuktuk yani. İşte "Siz bana bu soruyu nasıl sorarsınız? Gidin işte bayan hocalarınıza" -işte öğretmen neyse yani- hani bana bu soruyu soramazsın! Sonra bana döndü ve şöyle dedi: "Sen zaten meyllisin." İlk orospuluk nişanımı aldığım an (gülüyor) 12 yaşında. İşte hala ağlatabiliyor, çok garip] (ağlıyor) ben, sonra ben bir hafta filan böyle koma gibi yattım evde, çok üzülüm. Ya pardon biraz duygusal günler geçiyorum galiba (ağlıyor). İşte yani, bu korkunç, çok korkunçlar gerçekten.

Evet yani, insanlar, nasıl fantezi yani. Neyse. Ama o ilkti işte herhalde, o yüzden hala çok çok yani toplumsalla ilk büyük çarpışmam benim ve çok ağır yaşamışım belli. -Ki, sonra yüzleştiğimi zannediyordum. Senelerce sonra yani bunu şeye koymayız belki ama size hemen hızlıca anlatayım; sonra bu böyle zaten hani benim derslerim çok iyiydi filan hep. İşte böyle biz lise sona filan geldiğimizde şey diyordu işte "Ya işte zaten Boğaziçi'ne girmezse ben işte istifa ederim." filan. Böyle şey gibiydi yani ama benim için çalışkanlık: yani ben her is... -ki çok çok çılgın bir lise dönemi geçirdiğimi anlatırım ama hani benim için çalışkanlık, "Bir yandan her istediğimi yaparım, çünkü çalışkanım yani. Bana hiçbir şey diyemezsiniz. İster orospuluk yaparım ister uyuşturucu kullanırım ister hiç... Yani ne halt edersem ederim ama hani şey gibi böyle yani bana karışamazsınız" filan gibi. Ve gerçekten o böyle tutmuştu yani, onu hatırlıyorum. Ama ya bütün lise hayatım boyunca, ailesine zarar verme filan gibi fanteziler kurdum. İşte arabasına pat pat, lastiklerini kestim. Asla geçmedi şeyim. Sonra "****" çekerken, asistanlardan biri şey dedi: "Hocam, işte bir hocanız gelmiş." filan dedi. Ondan sonra böyle perdeyi açtığımda, böyle yaşlı bir

adam, tanımadım, bilemedim, o. Ondan sonra ve bayağı böyle "Hoş geldiniz!" deyip, bindirdim yani. Böyle hani benim için müthiş bir intikam anıydı. Hani planlasam o kadar yapamazdım herhalde yani. Yüzüne kapıyı kapattım yani. Sonra hatta işte babamı görmüş. "Benim suratıma bakmadı, işte ben çok iyi..." Babam da bana şey dedi: "Sen niye o adama niye öyle kötü davranıyorsun? Sen takmıştın kafayı zaten." falan diyor. Ben böyle: "Ne olduğunu hatırlamıyor musun?" filan diyorum. "Yoo, hatırlamıyorum!" falan. Çünkü zaten hiçbir şey yapmamışlardı. Ben hani bir hafta ateşler içerisinde evde yatarken de onlar hani bunu yok saymayı tercih etmişlerdi yani. Ne yapacaklarını bilememişlerdi tabii ki, büyük ihtimalle. Yani asla yüzleşilmedi yani. Sen benim kızıma hani, ne diyorsun? Demedi yani. Ha, tam tersine, ben hala "Sen bu adama niye kötü davranıyorsun? Ha, zaten yaşlanmış, yazık!" filan. Ben böyle yani. Hani bana ne? İsterse ölsün! Umurumda değil yani. Hani sonuçta; yani asla geçmeyecek, bir yara bıraktı bende. Yani hani belki yaptığı diğer, yani sonrasında yaşanan şeylere göre yine de görece masumdu ama hani yani oydu benim için. Babanın yani böyle şey bıçak attı yani gerçekten. Ya bu şey böyle; güzel olamazsın! Çekici olamazsın! İşte zıp, zıp, zıplayamazsın! İşte kendini işte şey yapmalısın, işte kontrollü olmasın, yüksek sesle gülmeme... Bütün onların böyle üzerime boşalt... Ki benim, evde gördüğüm bir şey gerçekten değil. Evde hani kimse, kimseye öyle bir şey demez. Yani çevre, annemin olduğu çevrelerinde de demez. Hani babaannemi, dedemleri falan hatırlıyorum. Babaannem hafızdı ama çok açık görüşlü bir kadındı o da ve bayağı feministti. Hatta böyle şey; dedem işte para falan vereceği zaman bayramda, babaannem yalnız kız torunlarına ayırdığı bir para vardı, erkeklere kesinlikle vermezdi (gülüyor) filan. Yani babaannemle çok yakındım ki, ismim ondan geliyor. Yani ama orada şey vardır mesela; "Dedenin karşısında bacaklarını açma" falan. Orada duyduk, yani onları ilk duyduğumu hatırlıyorum da.

Neyse yani lise yıllarımı, ortaokul ve lise yıllarımı; çok ağır bir taciz altında geçmiş gibi hissediyorum. Sokakta, yani şehirdi de yani sürekli bakılmak, sürekli laf atılmak, sürekli taciz, dokunulması yani hani servisinin, otobüsünün sürekli birinin elinin kıcımda, mememde böyle hani inanılmaz bir şey hatırlıyorum gerçekten. Böyle bedensel hani şey hatırlıyorum. Ama ben de böyle aslında kendime bir kız çetesi hani o anlamda hani toplamıştım etrafıma yani. Ya da birbirimizi toplamıştık. Onlar arasında çok güvende hissediyordum ki, o kadınlar hala yani bugün hayatımdaki en yakın arkadaşlarım. Hani hiçbir noktada böyle yani tabii sarsıntılar şeyler oluyor bitiyor ama hani gerçekten koruduk yani hayat boyu birbirimizi. O çok çok yani geri dönüp baktığında bir taraftan da onları görmek mesela orada bugünkü halleriyle hala hayatımda olan kadınlara, ya çok tatmin edici bir his. Ama sürekli bir, özellikle böyle orta yaştan itibaren falan şeyi yatıyorum işte; "Oo, işte sen bugün yedi tane çıkma teklifi almışsın işte, kimi kabul edeceksin?" Ve ben gerçekten hiç yani benim kafamda, hakikatten çocuktum. Yani onu çok iyi hatırlıyorum. Ya belki fiziksel olarak değildim, belki işte faz... Yani rahat, rahat bir kız olduğum için hani şey görünüyordu falan ama yani ilgilenmiyordum erkeklerle yani. Onu çok net olarak hatırlıyorum. Hiçbir şekilde ilgilenmiyordum yani. Ama hoşuma gidiyordu beğenilmek. Ama tam o, ne anlama geldiğini de anlamıyordum filan yani. Hatta sonra, böyle lise yıllarında şey işte en yakın arkadaşlarımla, işte biz kimseyle çıkmıyoruz diye hani tabii ki bu sefer "İşte bunlar lezbiyen, işte üçü sürekli grup seks yapıyor" falan. Of! Ne laflar ne laflar yani. Hatta sonra biz şey bile konuştuk: "Ya lezbiyen miyiz acaba gerçekten?"

Öpüşmeyi denesek mi?" filan hani böyle. Öpüşmeyi deneyip; "Ya of! Ben hiçbir şey hissetmedim. Hiç güzel değil" falan (gülüyor) böyle şey denedik de yani sayelerinde. Böyle soyunup, yatağa girip filan böyle şey. Galiba yok aramızda bir şey falan diye.

Hani, kadınları, ya o anlamda kadınları da zaten özellikle çekici bulmam ama erkeklerle ilgili beğendiğim erkekler vardı ama en büyük refleksim şeydi yani hani; benden uzak durmaları lazım. Yani şey; ben istersem ve hiç kimseyi istemiyordum yani. Okuldan falan. O çok baskın bir şeydi. Öyle dalga geçiyorduk hep zaten. Yani aşağı görüyorduk, sevmiyorduk erkekleri hiç. O kor gruptaki, sonra aramızdan birileri birileriyle sevgili olmaya falan başlayınca mesela çok büyük krizler çıkmıştı. Ben "****" böyle sokak ortasında tokat atmıştım filan. "Sen beni aldattın!" filan diye (gülüyor). Çünkü böyle ülkücü bir çocukla mı öpüşmüştü? "Ülkücü!" falan diye. Yani dolayısıyla politik görüşlerimizin de hani daha netleştiğini hatırlıyorum. Tabii, doksanlar Türkiye'si; artık işte hani bir şekilde "Ülkede hani neler oluyor?" Böyle hani savaş var falan ülkede. "Böyle bütün yani Kürt bölgelerde neler oluyor?" filan. Ama biz tabii böyle, ülkenin batısında, tam olarak ne olduğunu da anlamıyoruz ama ben bunun hep bilinçli şey olduğunu düşünüyorum. Böyle çok fazla 70'lerle ilgileniyorum özellikle. 70'ler müzik üzerine. Aşırı bir müzik takıntım var. Böyle delice müzik dinliyorum. Ne varsa yani neye, nerede ulaşabilirsem falan. Çok iyi bir bi kasetçi vardı. "Herhalde İstanbul'dakiler benim kadar çok şeye ulaşamıyorlardı mesela" falan diye düşünüyordum hep. Ve böyle onun da biraz etkisiyle; 70'ler Rock'ı işte falan böyle. Bir barış, barış istemek ne demek? Ya mesela günlüklerime falan geri dönüp baktığımda hep onu görüyorum sürekli bir böyle. Ama şey; pis! Mesela falan. Hani onu buraya uyarlayamamışım henüz ama. Ya ülkede, kendi yaşadığı ülkede ne olduğunu bilmiyorum ama işte atıyorum; Saddam Kuveyt'e giriyor falan. Barış! Hani her kontekstde bir barış demek, ilk refleks falan gibi hani oradan gelen bir şey olduğunu hatırlıyorum. Ya böyle uzun uzun üzerine yazdığımı ama gerçekten; Türkiye'den azıcık bihaberim. -Ki Susurluk o dönemde oluyor falan böyle ilginç bir dönem yani. Hani evde konuşuluyor ama hani annemle, babam da azıcık 80 mağduru oldukları için, böyle bi bizi hep bir koruma, hani kitaplardan falan anlıyorum yani. Hani böyle büyüdükçe, politik görüşlerini daha net. O kitapları okuyorum filan. Yani sonuçta; yani hem yani feminist eğitimi anlamında daha sonuçta annemdir gerçekten bana işte, işte de Beauvoirleri falan veren hani böyle ya da böyle Türkiye solu; ne oluyor? Ne bitiyor? Böyle işte Yaşar Kemal, böyle okuyorum, onların çok güzel bir kütüphaneleri var. Ben sürekli o kütüphaneden okuyorum, okuyorum. O yüzden böyle entelektüel olarak benim için çok yüksek bir dönem. Yani delice müzik keşfetmeye çalışıyorum ve deli... Ne bulduysam okuyorum. Böyle hani şey gibi hani o sokağa çıkma konusundaki manim, böyle kendine hani şeye bırakmış durumda. Sokağa çıkmaya devam ediyorum tabii ki. Yani ergenken de annemin bana: "Ya ne olur beş dakika benimle otur!" diye yalvardığını bilirim yani. Ama yani ya böyle manyak gibi okuyorum ya sürekli geziyorum filan. Hani o geziyorum da hep bir şey zaten ya birileriyle tiyatro yapıyorum ya gitar çalıyorum ya böyle...Hep bir aktivite, hep bir meşguliyet. Yani o böyle lisede ona geçince, o üzerimdeki yani o kadın, şey baskısının yavaş yavaş benim için bir güce dönüşmeye başladığını hissettiğimi hatırlıyorum. Sonra da şey; bana dokunamazsınız! Şeyi zaten, dönemi o. Ama hani yine tacize devam tabii. Ama mesela karşılık vermeye başladım. Belediye otobüsünden aşağıya, otobüsten adam mesela atmıştım. Yani bana dokundu, bayağı

önce boynuma, sonra popoma, lise ikideyim galiba. Sonra bak... yani kaldım, sonra adam otobüsten iniyordu ve bayağı bir şeyle kalkıp adamı aşağı ittim bayağı otobüsten. Ya neyse ölmedi ama yani giden otobüs değil de duran otobüs. Ama adam yaralandı. Çok büyük kavga çıktı. Polisler geldi, babam geldi ama yani onu böyle babamın “iyi yapmışsın!” dediğini de hatırlıyorum filan (gülüyor). O böyle güzeldi yani. Hani babaya, babamı aradılar, babam beni gelip eve götürdü hani. "Kızınız adam dövmüş!" filan diye (gülüyor). Hani böyle yavaş yavaş bir şeye, savaşçıya dönüştüğümü hissediyordum yani. Ya o şeyi çok iyi hatırlıyorum yani; mesela en yakın arkadaşım içine kapandı. Bütün gün kahverengi perdelerini çekip, yani onun ne kadar ağır bir depresyondan geçtiğini sonradan fark ettim. Yani o seçimlerin böyle nasıl olduğunu yani. Ben belki ailemin de gücüyle yani içime kapanmadım. Gerçekten bir şekilde, toplumsal olarak böyle kendimi var etme konusunda bir karar verdim yani, onu hatırlıyorum. Ama mesela onun için öyle olmamıştı. O yüzden de aileleri özellikle daha kapalı ve baskıcı evlerde insanların nasıl içlerine kapatabildiklerini de benzer, bir hani o toplumsal cinsiyetle olan ilişki üzerinden, hissediyordum.

Çok mu konuşuyorum? Ha sonra bir de şunu anlatayım.

İlk örgütlülük (gülüyor) patlaması diyeyim. Şimdi böyle; lise ikideyiz, çok okuyoruz, çok artık böyle ama her şeyi okuyoruz. Nietzsche okuyoruz, Dostoyevski okuyoruz, işte ama Nusret Bayar da okuyoruz atıyorum, Yaşar Kemal de okuyoruz, böyle ne bulduysak okuyoruz. Çok enteliz, her şeyden çok haberdarız filan ve böyle ben şey konuşması yapıyorum: "Arkadaşlar! Bizim hani bu şekilde bizim, bizim gibi insanlarla, bir araya gelmemiz lazım. O yüzden farklı örgütlülük yöntemleri nedir?" falan. Ve bu arada kafe diye böyle eski sinemadan bozma bir kafe var. Devasa bir mekân. Benim çocukluğumun en belirleyici mekanlarından biri. 18 yaşından küçüklerin girmesi yasak! Çünkü oyun oynanıyor içeri de hem kâğıt hem bılardo falan. Fakat biz tabii giriyoruz. Yani özellikle liseli, ya oraya girmek ama hani hayatta çok büyük eşik. Çünkü oraya üniversiteliler takılıyor ve yani entelektüel olarak da çok önemli bir alan ki, gerçekten hayatımda tanıdığım o kadar ilginç insanlar var ki orada. Yani mesela şimdi acaba neler oluyor hala böyle bir şey var mı? Yani böyle çarpışmaların yaşanabileceği ya da Türkiye'de. Yani bütün o taşra şey baskısının yanı sıra, böyle müthiş bir şey olarak hatırlıyorum onu; saatlerce okuduğumuz, konuştuğumuz böyle. Bu neyse böyle bir örgütlü şey böyle gruplara hani yavaş yavaş anlamaya çalışıyoruz. “Türkiye’de neler var? Hangi sol gruplar? İşte ya da işte feminizm ne demek?” Hani daha böyle hani örgütlülük üzerinden düşünmeye çalışıyoruz. Şimdi ne olduğunu bile tam hatırlamıyorum. Kimdi onlar? Yalnızca üniversiteli bir kız vardı. Çok güzel bir kızdı, çok hayrandım ve masada böyle konuşuyorlar ve şey diyorlar işte "Örgütlenmek, siz de işte siz de bize katılın!" falan. Fakat bir yandan şey konuşuluyor; kız hamile kalmış ve işte dört tane adam var, kız var ve kızın kürtaj olmasına karar vermişler ve bunu deklare ediyorlar. Ve benim için çok net bir şey anı; yani yine tam adını koyamam da ben burada olmak istemiyorum, hani. Şey diye düşünüyorum; kız hiç konuşmuyor. Hep önüne bakıyor böyle. Çok utangaç bir şekilde ama böyle off neler konuşuyoruz; Marks'lar, Engels'ler havada uçuşuyor her şey falan ama arada da mesela "Sen de git, kürtaj ol!" falan gibi bir şey geliyor, falan. Böyle şey ben istemiyorum galiba bu adamla yani falan. Yani orada böyle yani şey “Tarafını seç anı” gibi bir an yani. Böyle hani bir de adamlar senin bedenini

hakkında -ki yani 15 yaşındayım gerçekten ama çok yanlış bir şey olduğunu kavrayabilecek bir şeydeyim-yine de filan ve çok üzülüyorum. Mesela o adamları bir daha hiç görmüyorum. Sonra yine o kızla ara ara karşılaştık hep. Hatta konuştuk sonra bunun üzerine. O böyle çok belirleyici bir an. Beşiktaşlılar Derneği, Muhasebeciler Derneği falan gibi çeşitli dernekler var, lokaller. Orada bira içiliyor. Okul çıkışı oralara gidiyoruz yine böyle, güzel bir şehir hayatı. Yani yine de hani büyük ihtimal Türkiye'de pek çok şehre göre böyle bir şey özgürlüğü var yani mesela; kız grupları olarak oralara gidip, oturabiliyoruz, içki içebiliyoruz. Üniversiteli arkadaşlarımız var ama hakikaten arkadaşlarımız böyle bir şey değil yani hani sevgilim, biri sevgili olduğu için bilmem ne falan. Yani böyle bayağı bir komünitemiz var yani; daha sosyal, entelektüel filan. O yılları çok güzel hatırlıyorum. Bu sanıyorum lise iki, lise üç. Lise bir yazında beni İngiltere'ye gönderdi ailem. Yine okulda, okulun böyle bir şeyiydi. O da tabii benim için çok belirleyici. Birdenbire çıkıp, Brighton gibi bir şehre böyle bütün Britpop'un filan zirvede olduğu dönem zaten hani müzik manyağı bir insan falan böyle. Hani aman Allah'ım; müzik, kitaplar, her şey falan. Böyle sonra geri döndüğümde hiçbir şey aynı olmadı yani ve yani büyümüş olarak döndüm gerçekten. Ona ve o (çok pardon) barış bilmem ne falan mesela iyice böyle şey olmuştu benim için, böyle bir Hippilik özentisi kıyafetler, bir şeyler böyle hani. Böyle hatta babama şey dedim: Benimle uta..., benimle çarşı da yürümekten utanıyor musun?" Filan diyordum. O da: "Yo, hayır!" Hani şeydi onların tavrı ama annem yalnızca şey demişti, -işte bana sürekli üstüme yeni kıyafet almak istiyorlar falan, ben de işte bit pazarından giyiniyorum- ondan sonra annem de hani yalnızca şey diyordu: "Yani tamam, hani giyme marka falan anlıyorum ama yani hani çok işte çış kokuyorlar, çok iğrenç şeyler getiriyor eve, ne olur oradan giyinme!" Filan diye böyle (gülüyor). Onu hatırlıyorum.

Sonra AFS'yi kazandım, lise sonda. "****" birlikteyim yani. Hani, biz böyle şey; bir yandan da ideal öğrenci. Ama şey hatırlıyorum; ha bu arada sinema manyaklığım tabii başlamış, müzikle ilgili ve özellikle lise bir den itibaren tek başıma sinemaya gitmek. Yani şekilde en çok yaptığım şey "****" Sineması. "****" benimle sinemaya gelmezdi. Bir de üçümüz, üçüncümüz vardı falan. Ya onlar o kadar sinemaya meraklı değildi. Bir tane benim daha cıks gruptan böyle bire bir arkadaşlık yaptığım, çok sevdiğim hala o da çok yakın arkadaşımıdır, bir arkadaşım vardı mesela o daha çok severdi. Sinemaya onunla giderdim filan. Ama tek başıma çok giderdim. Mesela işte o dönemde sinemada gördüğüm yani çoğu Hollywood filmiydi tabii. İşte yedi kere, sekiz kere ve zavallı kardeşime şunu yaptığımı hatırlıyorum eve gelip; "Otur bak, şimdi sana çok güzel bir şey anlatacağım!" filan demiştim.

Şimdi bir tane araba geliyor (gülüyor), geldiği an filmini kare kare, sahne sahne, yazık yavrum böyle artık o da hani "Abla yeter!" filan diye. Evet, sinema, sineması, büyük sinema falan böyle filan. O böyle yine benim için şey galiba yine sosyal zehirlenme olduk yani. Çünkü yine şey gibi hastalanmadan eve girmemem, zehirlenene kadar sosyalleşmekten vazgeçmemem sonra da böyle sinemaya girip, hani şey böyle sekiz kere üst üste falan şeklinde ama sinema şeyim hep çocukken de varmış zaten. Sürekli sinemaya gitmek isterdin diyor annem. Ve ben böyle "Ya bu yapılabilir bir şey mi? falan. Sonra da galiba 94 yani işte sanat sinemasıyla başlamadım kariyerime, Tarantino'yla (gülüyor). "****" çıkışını gördüm. Hatta annemle

gördük. Annem böyle şeyi hatırlıyorum; böyle alt kamera açısı var, egzoz dumanı böyle geliyor ve annem böyle yaptı, sanki kendi üzerine geliyormuş gibi. Ve ben bundan çok etkilendim. Yani bir şey yapıyorsun ve insanlar salonda hani duman kovalıyor falan. Hani gerçekten böyle gücü yapabileceğin şeylerin gücü beni çok etkiledi yani. Etkiliyordu zaten ama o an ilk defa şey anı "Ya ben bunu yapar mıyım? Yani, çok güzel bir şey!" filan gibi. Sonra işte hatta söyledim anneme "Ben sinema okumak istiyorum." Onlar da şey dediler -bütün çevrelerine defalarca "****" "Senin matematiğin çok iyi, işte sen bilmem ne, işte sen istediğin her okula girebilecek kadar bilmem nedin..." falan. "Matematiğin çok iyi, sinemacı olamazsın" falan (gülüyor). Sonra şey, sonra bir kapandı bu konu. Ama benim aklımda ve gerçekten böyle şey; orada ailemin hırsı tabii aslında çok yok zannettiğim, tabii ki var. Mesela işte sınavda birinci oluyorum dersem de babam şey diyor: "İşte burası taşra, burada birinci olmak marifet değil! İşte İzmir'e gidelim hafta sonu bir de oranın sınavına gir, bir de orada görelim" filan diyor mesela. Ondan sonra (gülüyor) sonra İzmir'e gidiyoruz, ben sınava giriyorum. Yani iyiydi hakikaten şey ama çok bir yandan da kesinlikle ders çalışmıyorum. Yani sonuçta zaten Türkçe ve edebiyata yani ders dışında aşırı bir ilgim ve şeyim var, hani yeteneğim var. Matematiğe de öyle, çok seviyorum. Onun dışında da pek bir şey sevmiyorum yani. Fen'den nefret ediyorum. Zaten bence doğru düzgün anlatamıyorlar. Tarih, coğrafya, felsefe çok ilgimi çekiyor ama çok kötü anlattıklarını düşünüyorum. O zaman bile farkındayım ama hani onları böyle, onlarla da ilgileniyorum. Yani özellikle böyle ders çalışmıyorum. Hatta şeyi hatırlıyorum yani bunları ne kadar söylemeliyim? Bilmiyorum ama şey işte; bilmem kim işte bilmem kaç tane test çözmüş. Sen otur burada daha binmem, filan diye böyle hani. Ya şeyiz yani gerçekten; içki içiyoruz, uyuşturucu var, hani ben çok takılmıyorum ama etrafım da çok şey oluyor. Yani biraz böyle hatta kontrolden çıktı sonra bir sürü şey. Benim için değil ama yakın çevrem için. Hani böyle kesinlikle şey bi hayat değil yani evde oturup ders çalışıyorum da üniversiteye hazırlanıyorum gibi değil ama bir yandan da yani en büyük şeyim; üniversiteye gitmek olduğu için yani bu şehirden ne zaman kurtulacağım? Hissi. Bir yandan da aslında çalışıyorum bence. Hani kendimi ona adamasam da. Ya da hani hazırlanıyorum bir şekilde. Neyse sonra üniversite sınavı zamanı geldi çattı, tercihleri ondan yapıyorduk o zaman. Ha, ÖSS-ÖYS vardı. ÖSS girdim, ÖSS'de çok iyi yaptım. ÖYS zamanı geldi, o yüzden yüksek çok şeyin tercihleri yapıyoruz ve böyle aşırı hırslı bir matematik hocası var yine şey diyor: "Dört tercih yapın, gerisine gerek yok!" falan. Zaten girecek olan... Saçma sapan! Boğaziçi İşletme, Boğaziçi Uluslararası, ODTÜ İşletme, ODTÜ Uluslararası ve Galatasaray'ı ekliyorlar son anda. Galatasaray Kamu Yö..., yok, Uluslararası, neyse ve beş, o beş tercih hatırlıyorum, eve geliyorum ben diyorum ki: "Ben sinema yazacağım." Çünkü şeyi o arada araştırmışım; Güzel Sanatlar diye bir şey var ama özel yetenekle, ya şimdi ona izin vermiyorlar, zaten geçti galiba... Ama hani iletişime girerim oradan hani geçerim şeye falan. Ben böyle kafamda, bana da hayır demiyorlar yani oraya düşmezsin ama istersen yaz. Onları da araştırmışlar daha iyi falan diye. Radyo-Televizyon-Sinemayı yazıyorum ve gerçekten sınavda, sınava giriyorum. Matematikleri açıyorum, ilk en kolay onları yapacağım için ve ilk dört soru uzay geometri, -en zayıf olduğum yer- o sene dört tane, 52' de dört uzay geometrisi oluyor. Dördünü de yap, yani birini yapamıyorum, paniğe kapılıyorum, ikisini yapamıyorum ve sonra zaten gerisi geliyor. Sonra bayağı sinir krizi, "Ben hani bittim!" falan. Ağla! Ağla! Ağla! Sınavda. Allah'tan iyi bir yani hoca varmış o anda. "Ben çıkacağım" diyorum falan. Adam beni çıkartmadı. Dedi ki: "Sakin ol!" Çikolata getirdi, şey yaptı.

“Otur, arkana yaslan! Olabilir.” falan ve neticede yani sonuçta kötü bir, bir sürü insana göre çok yüksek bir puan aldım ama. Hani beni Boğaziçi'ne ya da ODTÜ'ye sokmaya kadar yetecek kadar yüksek değil. Hani atıyorum hani; altı şeyle matematik netiyle "****" girebiliyorsan, benim 50 netim var ama hani işte böyle şey böyle garip bir şekilde oraya düşmüş oldum. Sonra çok düşündüm kendim; “Özellikle bilerek mi sabote ettim acaba?” diye ama (gülüyor) bilmiyorum gerçekten. Ama iyi ki öyle oldu yani bir kere bile sonra şey olmadım. Ama tabii sınavdan çıkınca, ilk dönem çok zordu yani. Kötü yaptığımı biliyorum, Boğaziçi'ne giremeyeceğini biliyorum filan. Sonra işte bir şekilde beni hatta böyle tatile gönderdiler. Psikolojim çok iyi değildi filan diye. Anneannem hastaydı. Zaten annem de çok iyi değildi filan. O tatilde beni böyle bakkaldan arayıp, kaldığımız yerin yanındaki bakkaldan arayıp, işte "Tebrikler! Şurayı kazandınız." filan. Çok ağladığımı, onları hayal kırıklığına uğrattığımı, başarısız olduğum için, ama için içinde göbek attığımı çok iyi hatırlıyorum (gülüyor). "Ooh! Sinema okuyacağım." filan diye. Evet, böyleydi aşağı yukarı yani. Lise dönemim.

Yani şeyi söyleyebilirim bu arada yani şehirle ilgili; yani ölümüne nefret ediyordum, hala da ediyorum. Ama, ki yani o zaman bayağı enteresan bir şehirmiş. Ya böyle bütün o şeyi sonradan tabii okuyabildim. Bütün o Cumhuriyet şehri, aslında bir tür batı böyle şey bu küçük burjuva hayaliyle kurulmuş, mesela işte hafta sonları tenis kulübü, işte yok golf kulübü, şehir kulübü böyle oralarda yemeklere gidilir. İşte iş adamları özellikle oralarda buluşur falan. O yemekleri filan çok net hatırlıyorum. Ve hep çok sıkıldığımı hatırlıyorum. Ama işte "****" yazlık vardı. Hani babam çalıştığı için beni halamın yanına falan gönderirlerdi. Orayı da mesela müthiş hatırlıyorum. Onu da söyleyeyim yani. Deniz kenarında olmak işte böyle, başka şehirlerden insanlarla tanışmak hani sonra bu başka ülkelerden insanlara dönüştü benim için zaten. O hep çok ilginçti. Aynı yerde büyümemiş insanlarla, aynı yerde yaşamamış insanlarla temas etmek ve o zaman "****" ilginç bir yerdi. Yani şu andaki gibi bir yıkım yaşamamıştı biraz daha bohem, biraz daha böyle şey bir tarafı vardı hani böyle üniversite öğrencileri, işte müzisyenler gelirdi falan. Yine böyle orada da çok güzel bir komünite olduğunu hatırlıyorum. "****" delice nefret etmeme rağmen, mesela "****" dört gözle beklerdim yani. Dolayısıyla da ha şey işte İstanbul'u kazanınca tabii kazanınca yine küçüğüm, yani 17 yaşındayım. Ve yani reşit bile değilim. Ya, ilk sene, üniversitenin ilk senesi mesela hiçbir bara falan giremediğimi hani Kemancı'ya girmek için, sahte kimlik yaptığımı filan hatırlıyorum yani (gülüyor). Ben İstan... Herkes İstanbul'u seviyor diye Ankara'yı seviyordum. Bir de entelektüel gelişimim açısından orasının daha iyi olacağını düşünüyordum (gülüyor). Böyle vardı ya o yıllarda; Ankara Yüksel Caddesi falan. Böyle bir tane böyle çok beğendiğim bir çocuk vardı, ODTÜ Felsefe'de okuyordu filan. Böyle Ankara'ya ailece gittiğimizde onun grubuyla buluşmuştuk böyle lisede, hatırlıyorum böyle. Ankara! Garip bir Ankara fetişim vardı. “Ankara'da herkes çok akıllı, çok entelektüel, ben buraya aitim” filan. Böyle günlüklerimde yine böyle; “Ankara'ya gideceğim!” falan. Zaten işte herkesin, herkesin yapmayı istediği şeyleri, yapmamam lazım falan böyle sürekli. Ama sonra tabii İstanbul'a gelince anında şey oldu yani; güzel bir dönemiydi İstanbul'un. Sonra maalesef yani hiçbir şey kalmadı. O günden beri. 95'te geldim. Yani 25 yıl öncesi. Çok garip yani böyle nostaljik bir şey değil bu. Çok konuşuyoruz kendi aramızda da. Hani

kendimize ait gündelik, gündeliğimize dair tek bir mekânım bile kalmamış olması yani çok garip bir kesinti ve çok sert bir kopuş hissi yani. Neyse...

İşte kuzenim avukat kadın, benden dokuz yaş büyük. O zaman galiba stajyer avukattı, o sene bitirmişti filan. İşte ‘abla’ diyordum yani halamın kızı. Onunla birlikte ev tuttular bize. Ama anneannem öldü, ben tam gelmeden önce. Annemin kafası tam yerinde değildi, yani tam el atamadı olaya falan böyle azıcık bir harala gürele. Sonra o evde çok tatsızlıklar oldu. Böyle bir kuzenimin ve erkek arkadaşının çok ciddi sorunu vardı. Ya mesela bunları yazmakta bile bilmiyorum ama yani mesela bu da önemli bence. Çünkü “****” patladığı dönem ve şey yani bayağı falan filan ve gerçekten çok küçüğüm yine böyle hani şimdi hatırlayınca... Hani mesela gece şeyleri hatırlıyorum; işte “Parası var mıdır acaba?” falan. Böyle odamı kilitleyip yatıyorum. Hakikaten çok çok korkunç bir yıld. Ve bir noktasında, şeyi hatırlıyorum; mart geldi. Okulda özellikle bir numara yoktu (gülüyor). Böyle düşündüğüm hani film hani en azından pratik olarak, istediğim şeyi alamayacağımı anlamıştım yani. O yüzden, başka şey güzel sanatlardan ders, ya böyle şey yapıyorum. Böyle nasıl işte ikisini şey yaparım. Ya hep o böyle hem okumak hem de yapmak şeyi birlikteydi. Biraz onlarla ilgilenmeye başladım. Sonra da böyle “****” gitmişim. Ben o zaman hala şey çalışıyordu; Bandırma’dan, İstanbul’a gelen büyük açık gemiler, altı saatte filan geliyor. Zaten işte galiba son senesiydi. Ben o zaman hani yetiştim. Onun böyle güvertesinde bir grup üniversite öğrencisi benim Anadolu lisesinden üst sınıflarım, bir kısmını tanıyorum. O böyle işte uzun saçlılar, böyle erkekler, belli ki; kafaca uyuşacak gibiyiz filan. Böyle onlarla muhabbet etmeye başladığımı hatırlıyorum filan. Onlar da böyle “Aa, bizim işte çok güzel bir şeyimiz var İstanbul’da. Sen de çok seversin. İşte Hisar’da. İşte Rumeli Hisarı’na takılıyoruz genelde, sen de gel!” falan. Benden belki beş, altı yaş büyüklerdi. Yarısı Boğaziçi’li işte hani böyle şey o ortamın içinde buldum sonra kendimi. O da böyle bir birkaç tane komün evi vardı bayağı Hisar’da. Böyle camdan girerdik, filan. Çok güzel hatırlıyorum o dönemi mesela. İşte Hisar’da Alibaba vardı. Hala tütün, çay içer, böyle biraz abiler, ablalar hafif özenerek de yine böyle kitap “****” şeyimin azıcık uzantısı gibiydi. Böyle okunur, konuşulur falan. Hani Boğaziçi’yle de tanışmam azıcık o döneme aslında denk gelir. Çünkü sonra Boğaziçi’ne filan da çok takıldım -ki işte “****” kurulması. Onlar biraz daha sonra olsa da hani böyle yavaş yavaş işte Boğaziçi Sinema Kulübü böyle başka sinema şeyleriyle temas etmeye başlamak açısından önemliydi. Ama orada şeyi hatırlıyorum; mesela yine ben o gruba girdiğimde, böyle bir kadın olarak hani böyle bütün gözlerin üzerimde olduğunu, tam güvende hissetmediğimi, bu kimseyle sevgili olmak istemediğime ve çok yalnız bir kadın olarak böyle pencerelerden girip çıktığım, gidip geldiğim, falan. Öbür evden kaçmak için, bir ay hiç gitmemişim eve. Bayağı birilerinin salonlarında uyudum hep ve şeyi düşünürdüm yani hani; “Gerçekten tecavüze uğrar mıyım? Biri bana bir şey yapar mı? Hani güvende miyim?” falan. Böyle hep bir yandan bu var, ama bir yandan da demek ki güvende de hissediyordum. Öbür taraftan o kadar korkuyordum ki! Hani gitmek istemiyordum. Hatta sürekli mesela şey; “Şişli’ye geri döneceğim ve o evi yanarken bulacağım” falan gibi bir fantezim vardı. Yansın! Ancak öyle kurtulacağım! Çünkü anneme babama söylersem aile faciası çıkacak, ben ispiyoncu işte küçük şey olacağım. Dolayısıyla ha bir de şey değil ki hani bira içiyorlar değil yani hani. Bir yandan böyle bazen ölsünler istiyorum, bazen ölmelerinden çok korkuyorum filan, böyle çok kötüydü yani. Ki

sonra çok arkadaşımız öldü o dönemde gerçekten yani. Bu arada ben hiçbir dönemimde hayatımın uyuşturucu kullanmadım, yani hani en fazla ot içmiş olabilirim. Böyle çok garip bir kontrolüm vardı. Çok korkuyordum yani. Böyle şey gibi hep hissettiğim bir şey. Belki ortaokul yani... “Ben yalnızım! Evet etrafımda çok sevdiğim insanlar var ama kendi kendimi korumakla yükümlüyüm” filan gibi böyle çok çok kuvvetli bir otokontrolüm vardı. Hani bir kere bile denemedim mesela. Etrafımda neler yapıldı yani. Hani böyle neredeyse biz anormal bir otokontrol yani, bir kere de merak edersin canım filan gibi ama. Sonra galiba o deneyim de iyice şey oldu; böyle uyuşturucudan, uyuşturucu olan ortamlardan aşırı korkmak, rahatsız olmak, girmek istememek filan gibi. Ama evet İstanbul'dayken hatırladığım; çok uyuşturucu olduğu, o döneme ilişkin. Dolayısıyla işte kendimi korumam gerektiği, ama yine de böyle çok güzel hatırlıyorum o Hisar günlerini. Sabahlara kadar süren sohbetler işte filan. Sonra oradan da o evden çıkma mesela hem iş arkadaşlığı yaptığım hem hala çok yakın arkadaşlık yaptığım pek çok insan var. Yani böyle bir tür komün şeyi yaşadık beraber. Yani ben evet böyle o evin biraz maskotu gibiydim, hep küçük olduğum için filan, ama güzeldi yani beni üzmediler hiç o anlamda. Ve böyle hep hani işte birilerinin sofrasında tabak vardı benim için, ya da işte evlerinde yemek vardı falan. Garip bir şey evsizlik dönemiymi. O yüzden mesela Tabutta Rövaşata'yı seyredince de şey olmuşum böyle; ben de hani bir dönem, dönemde Hisar'da evsiz olmuş biri olarak, mesela çok başka bir şey yapmıştı bana. Hani bazen mekanların işte o ruhu, bir bir şey oluyor mekanlarda. Demek ki, bu mekânda evle ve evsizlikle ilgili bir şey var, diye çok düşünmüştüm. Hani şimdi böyle bir İstanbul filmi yaptıktan sonra, iyice o ruhu ve o “***” düşünüyorum da öyle. Hisar, Hisar günlerim, güzel günler (gülüyor).

Sonra yazın tabii büyük aile krizleri filan. Ha, ha o dönemde bu arada böyle birkaç tane o evden peşime takılan şey, yani Hisar döneminden böyle peşime takılan böyle adam hatırlıyorum. Beni gerçekten hani böyle sevgili olmak istiyor, ben istemiyorum. Hani bir şeyler oluyor ama hani böyle ben istemiyorum. Onun üzerine mesela evi arayıp, işte “Kızınız işte şurada, burada kalıyor” falan böyle. Öyle şeyler olmuştu. Sonra ben döndüm. Yaz tatiline gideceğiz filan. Söylemedim hiçbir zaman. Yalnızca “Biz anlaşıyoruz” dedim. İşte babam da böyle: "Seni evden aradılar. Sen ne yapıyorsun? Nerede kalıyorsun? Niye evde kalmıyorsun?" falan böyle bir krizler krizler. Ben de işte: "Zaten" dedim, "Sevgilisi de sürekli bizde kalıyor. Ben de işte istemiyorum başka bir adamla kalmak." falan. Ama sonra mesela aile içinde çok büyük bir kriz oldu. Artık hala kim söyledi? Ne? falan filan hatırlamıyorum ama böyle şöyle şeyler söylemişler "Zaten işte odasına giren çıkan belli değil." Hani ve gerçekten yani ben bakireyim, öyle söyleyeyim yani. Hani benim kimseyle ilişkim bile yok, yani hani şey umurumda değil. Ben gerçekten böyle istemiyorum, zaten hani böyle bir sevgililik... Var yani; masum, lise sonda işte bir tane çocuk vardı falan ama işte öpüşüyorum filan. Böyle bir hani bir cinsel aktif bir cinsel hayatım yok! Ya da işte takılıyorum ve anlamaya çalışıyorum filan. Ama bu hemen şeye döndü yani; evet etrafımda hep çok insan vardı ama bu hemen tabii şeye dönüyor işte, eve geldiğim zaman da yalnız gelmeye korktuğum için başka insanlarla geliyorum bazen falan. “Şimdi zaten kiminle yatıp kalktığı belli değil, odasına giren çıkan belli değil” falan gibi gidiyor bu laf babama mesela. Ne kavgalar gürültüler falan. Yani bunu hep söylerim yani "Başka bir baba olsaydı hani herhalde alıp beni bir yurda falan kilitlerdi." Onun yerine, hani annemin de etkisiyle bence. "Tamam biz o zaman

kendimiz bir ev turalım. -Babamın da o dönem işleri daha iyiydi.- Hem biz de daha sık gider, geliriz. Kardeşin de zaten üniversiteye gelecek bir süre sonra" falan. Tam tersine, bana böyle üç oda, bir salon bir ev hani açtılar gerçekten ve o sırada anneannem öldüğü için onun eşyaları gelebildi, böyle hızlıca bir ev kuruldu. Ama sonuçta anneannemin eşyalarıyla yaşadım senelerce. O da garip bir kafaydı ama (gülüyor). Böyle biraz, ölü evinden gelen eşyalar şeye ama çok güzel böyle 70'ler, 70 İskandinav mobilyalar falan vardı. Ama ben onların kıymetini bilmeyip böyle anneannemin diye sonra onların hepsini dağıtmıştım. Yazık oldu onlara (gülüyor). Hatta bir tanesi "****" evindedir böyle, o 70 şey sehpalara, böyle sivri şey ayaklı falan. O anneannemden.

İşte, sonra ben üniversite iki, 2018 yani reşit olduğum senenin başında, kendi evime çıktım ve yine dönüp baktığımda hayatımda böyle en mutlu olduğum döneme bak, dönemleri hatırladığımda; o dönemi çok hatırlıyorum. "Ben artık yetişkinim, yetişkin bir kadını, tek başıma bir ev döndürebilecek şeydeyim" hani ve bu arada hani çalışmaya da başlamıştım zaten. Kendi harçlığımı kendim kazanıyordum falan hani. Babam bir tek evimin kirasını ödüyordu. Yani onlar beni eve çıkardıkları için öyle bir anlaşma yapmıştı babam benimle. "Hani ben her şeyini karşılayamam ama hani... Yavaş yavaş işte böyle" "****" Enstitüsünde küçük küçük işte şey makinistlik yapıyorum, işte sergiler oluyor oralarda çalışıyorum filan. Böyle bir böyle entelektüel olarak da yine çok çok iyi hissettiğim, böyle eve geliyorum işte müzik dinleyip, kitap okuyorum falan. Rüya gibi falan ama böyle yani şey annemin çok yakın bir arkadaşı- "****" müdürüydü o zaman- üst katımda oturuyordu. Zaten o evi de biraz da ondan şey yaptılar, ama o da mesela hayatımda çok önemli bir insandır. Bekar bir kadın, ama hep sevgilileri var. İşte hani o zaman ellilerindeydi herhalde. Yani öyle bildiğimiz aile anneleri, çocuğu yok falan böyle çok cool, çok entelektüel, çok güzel işte çok böyle bütün o yaş şeyini anlıyorum yani. İşte neredeyse 55 yaşında ama hani işte ooh, sürekli yakışıklı sevgililer falan böyle. Çok özendiğimi ve ondan çok ilham aldığımı hatırlıyorum. Ki çok komşuluk ettik onunla birbirimize. Ya böyle oradaki yine çok güzel bir kadın dayanışması vardı ikimizin arasında. Sonra ilk uzun süreli ilişkim; sınıf arkadaşım olan, o da yine böyle çok "****" diye bir dergi vardı. Ben oraya mahlasla yazı yazıyordum, meğersem o da yazıyormuş. Ben bir gün derse girmeden önce "****" okuyorum ve böyle kendi yazımda bir şey fark etmişim, altını çiziyorum. O da böyle gelip şey diyor: "Yalnız derginin altını çizemezsin!" filan gibi bir şey diyor. Ben: "Sen kimsin!" filan gibi böyle bir şeyle, sonra böyle yine hani "****" üzerinden başlayan, böyle uzun sohbetler Joyce'un Ulysses'i yeni çevrilmiş. Çok iyi hatırlıyorum; annem İstanbul'a gelmiş, kitap fuarına gidiyoruz. Annem bana, ona hediye alıyor. Böyle şey diyor bana: "Annesi işte hediye alan bir insan. İşte benim babam şoför, annem işte hani gündeliğe giden bir kadın." falan. Ben de böyle şey dedim: "Ya, yani?" falan (gülüyor) hani falan.

Böyle gerçekten şeyi çok iyi hatırlıyorum. Yani onun için ne kadar dert ise, benim için değil falan. Çünkü yani o anlamda, yani sınıfsal olarak da çok açtı benim ailem. Yani biz etrafımızda gerçekten hani ne bileyim işte evde yani bize bakan insan da hep bizim parçamızdı yani. Öyle bir, ya tabii bunun da doğru bir şey, bunun da gerçek bir şey olmadığını kısmen sonra anlıyorsun ama hani o o zamanlar da henüz şey yapıyorum böyle hani. Ki sonra gerçekten bayağı böyle televizyon izleriz BMW, ilk işi BMW almak olan

bir insana dönüştü yani ama hani (gülüyor) öyle. Onunla beş sene birlikteydim. Evet şeydi; ilginç bir dönemde, şu anda da hala Türkiye'de aktif sinema yapan birtakım insanlarla tanışmam, televizyon dizileri yaparak, senaryo yazarak para kazanmam, işte sinema, ilk sinema setlerinde asistanlık deneyimim. Yani daha mesleki olarak gelişimim anlamında daha böyle şey, artık o hevesli küçük entellikten hani böyle bir mesleki şeye yavaş yavaş geçtiğim ama yine de hep her yerde en küçük olduğum mesela onu çok net hatırlıyorum. Mesela senaryo ekibinde çalışıyordum. Hatta şey; Yağmur'la, Durul Taylan'ın bir televizyon dizisi için. Böyle toplantıya falan girerdik, böyle televizyoncu adamlar böyle ben böyle 20 yaşında, böyle şey, hep inanamazdım yani. "Gerçekten ben burada mıyım şu anda?" falan diye. Ha, o da öyle bir dönem, üniversite dönemim. Sonra piyasadaki adamları görünce (gülüyor)...

99'da mezun oldum üniversiteden. Yani işte yeni Türkiye sineması, yeni yeni doğuyor filan. Çok istiyorum işte böyle kısa filmler yapıyoruz, bir şeyler yapıyoruz falan. Yazıyoruz, yazıyorum sürekli filan ama. Piyasada henüz var olabileceğim bir koşul varmış gibi hissetmiyorum. Ya televizyonda çalışacağım, televizyonda çalıştığımda şeyi fark ediyorum; "****" çalışmaya başlamıştım o dönemde tabii şey personel asistanı olarak. Böyle İner misin Çıkar mısın? falan gibi bir şeyler yapıyorduk. Ya da işte televizyon dizisi yazdığım dönemin sonrası. Yani acayip köreleceğim ve "Yani yaptığım her şeyi, bildiğim her şeyi unutacağım, bunu yapmaya devam edersem" gibi his. Acil bu dünyanın dışına çıkmalıyım. Ne yapayım? Zaten çok iyi bir okulda okumadım. Yani o yüzden biraz daha bir şey öğrenmeye çok ihtiyacım var. O arada sinema, televizyon şeyde, yükselişte. Yeni kurulmuş zaten ve kadro çok iyi filan. İşte hem de 16 milimetre bile öğretiyorlar falan böyle şey. Ama bir yandan yine böyle hani "Akademisyen mi olurum? Entelektüel olarak vazgeçebilir miyim?" Hani bu şey dünyamdan falan. "O yüzden hani Boğaziçi Sosyoloji'ye de başvurayım. Mesela aynı anda hani o da zaten sinema okudum, sosyoloji okuyup acaba şey mi yapsam?" falan. Hani onlar kafamda dönüyor. Sonra deprem oldu, 99'da. Tam Boğaziçi Sosyoloji'nin sınavına gireceğim zaman, şeyin öncesindeydi, ailem göndermedi geri tekrar İstanbul'a ve kaçırdım o sınavı. Ya da galiba o sene başvurmadım mı hatırlamıyorum. Yani ama şey oldu o sene böyle bir, yani biraz daha çalışayım yani para biriktiriyorum falan. Bir senaryo işi geldi falan ama böyle babamın hani her gün beni arayıp: "İş buldun mu?" filan dediği, çok şey hissettiğim bir dönemdi. "Ne yapacağım ben?" filan. Kayıp! Sonra "Ya," dedim. "Ben master yapmadan bu iş olmayacak belli ki!" Ama sonuçta ben hani hep devlet okullarında okudum. Yani bir de yani öyle bir ailemden hani özel okul var, para isteyemem yani. İstemem hani zaten. O yüzden orada şey yani zaten tam burslu girdim girdim hani. Yani giremezsem zaten o bir opsiyon değil, filan. "****" nın, sinema-televizyonla, -ki o zamanlar orası da tabii çok şeydi böyle. "****" ye başvurmaya karar verdim. 2000 bu. Bu da güzel bir anımdır.

Bir başka adam tacize (gülüyor). (Bu isimleri bilmiyorum vermeyeyim sanki)

"****" ve Metin Erksan, rahmetli Metin Erksan'ı sevgiyle anıyorum (gülüyor). Bu kadar şey... Ben işte yazılı sınavdan yüksek bir not aldım filan. Beni mülakata çağırdılar. Ben böyle çıktım sahneye, -onların sınavını hiç gördünüz mü bilmiyorum hocam.- Bayağı böyle sahneye çıkılır, dört kamera çeker falan. Yani böyle

psikopat bir ortam zaten yani. Sonra işte “Sen ne yapmak istiyorsun?” filan gibi bir şey dedi bana. “Film yapmak istiyorum, işte ama yazmak istiyorum, e aynı zamanda ders de vermek istiyorum”, şunu da böyle bi yine her zamanki gibi böyle heyecanla, kendimi kaybettiğim bir anın sonucunda şey "Sen hiçbir ciddiyetin yok! Sen oyun oynamak istiyorsun." dedi bana. İşte, "Bu kadar daldan dala konulamaz." falan. Ondan sonra Metin Erksan döndü dedi ki: "Nereden daldan dala konmuş. İşte belli ki çocukluktan beri zaten sinema yapmak istiyor. Bir sürü şeyle aynı anda ilgileniyor ne var ki!" filan diye böyle beni korudu, koruduğu bir an vardı. Ama ben; pıtır, pıtır böyle “Bana niye öyle dedi?” Hani şey "Biraz ciddi ol!" filan böyle şey ve sonra beni almadılar gerçekten. Hatta Metin Erksan sonra benle konuşmuştu, çok iyi hatırlıyorum. İşte: "Sakın üzülme, onlar deli sevmez." falan böyle bir... ama hani şeyi de hiçbir zaman bilmedim; iyi polis, kötü polis mi oynuyorlar? Yoksa hani gerçekten inanılmaz. Çünkü karşısında işte biraz bir arzu duyan, işte hani böyle konuşkan şey falan bir insan gördüğünde, büyük ihtimalle, yani gerçekten entelektüel bir şeylerle uğraşmış yani ancak onlarda dehşet yaratıyor filan gibi hissetmiştim sonra. Ama yani çok neyse. Sonra zaten ben şey olmuşum; ben burada barı, bunlar hani benim bütün o hayatım boyunca pozisyon almaya çalıştığım adamların böyle korkunç versiyonları var burada. Ben hani burada barınamaz zaten diye düşündüğümü çok iyi hatırlıyorum. -Ki bu arada şeye gireceğim herhalde; Şu Whiplash filminden nefret etmeyen film yap...kişisel nedeni de böyle bir şeydir yani. Hani böyle; döverek işte “Biz burada sizin içinizdeki en iyiyi çıkarırız” falan. Yok öyle bir şey! falan hani. Buna çok erken bir yaşta emin olmuşum ve tam öyle bir histi benim için. Benim bu insanlar, bu insanlara verilebilecek hiçbir şey yok hani falan.

Sonra bunun tam tersi bir ortam. Yani böyle; “Aman Allah'ım, herkes ne kadar muhteşem” falan gibi. Böyle bir dönem. Bir şey anlatıyorum, böyle herkesin gözü parlıyor, film konuşuyoruz falan ve “Ben aslında hiçbir şey öğrenmemişim galiba” falan böyle şey yaptığım. Sonra mülakat çok iyi geçti. Zaten sonra işte aldılar beni burslu. Sonra da asistan... yani o da o asistanlık da onun parçası mıydı? Onu tam şimdi hatırlayamıyorum. Ama galiba yok öyle değildi. Çünkü bir sene sonra başladı asistanlık. Çok sevdim orayı. Yani sınıf arkadaşlarım, o dönemki liberalci rüyası. Hani çok şey öğrendim gerçekten yani hepsinden zaten sonrasındaki böyle çok çok heyecan vericiydi. Ama sonra tabii üzerimizdeki yükü fark etmem, hani bütün böyle bir işçi, vay be! Falan hani böyle birtakım asistanlar ama inanılmaz şey; abusive bir sistem. Yedi gün, yedi gece çalışıyorum. “Altı üstü bir asistanım, ne oluyor?” filan hani. Sonrasında onları fark etmeye başladım ben. Ama hani öğretmenlik yapmayı öğrenmek, işte böyle sinema eğitimi anlamında bir tamamlanmışlık hissi, teknik olarak kendi hani filmlerim anlamında biraz daha böyle yol aldığımı hissetmek, bir şey yanılgısı yarattı ben de işte; “Vay be! Akademi böyle bir yermiş!” falan. Mesela gerçekten bir yere gelmesem, belki doktora yapmayı sonra düşünmezdim. Ama hakikatten her şey çok güzeldi. Yani hem pratik yapabiliyorsun hem teori yapabiliyorsun, hayalini kurduğum her şey yani. Adamın bana "daldan dala" diye beni aşağıladığı şey; hani bana ilham veren, beni var eden, hani o anlamda her şey orada var falan gibi. Kendi hani bizim o komitemize sonra zaten gözlerine batan şey de oydu yani. Sonra dağıttılar işte bizi.

Yani sonra; işte doktora başvurmam, New York'a gitmem. Doktora gidince; yeni bir şehir, şeyden küçük taşralı New York'ta (gülüyor). Böyle yani bir şehir olarak tabii çok hem hayran olduğum hem nefret ettiğim ve o bir şekilde o hissin devam ettiği bir, bir dönem. Doktora yapmaktan yani evet, hiç hoşlanmadım aslında. Çünkü pratik yapma maketinde izin verilmediği, film yapmak istediğimi söylediğim her zaman bana bunun karşı kullanıldığı filan. Sonra böyle başka zorlu bir dönemdi yani dönemi. Ama işte bir yandan böyle şey; ne bileyim hem sinema doktorasında Türkiye'den işte kabul almak gerçekten yani hani şeyin kendisi hani böyle bir başarı şeyiyse yani çok müthiş bir eşik tabii, ama bir yandan da hissi hiç öyle değil yani. “Hani beni çok mutsuz eden bir deneyim oluyor ve niye öyle oluyor tam olarak?” falan.

Sevgilim mesela o zaman sonra evlendiğim, sonra boşandığım (gülüyor). “****” le, birlikte gittik. Belki aslında ondan da kaynaklanıyordu. Böyle ilk defa biriyle yaşıyorum aslında hani çok seviyorum onu; yoldaş olarak ama, belki de gerçekten hiçbir zaman sevgili olmamalı, olmaması gereken iki insandık, ama çok iyi anlaştığımız için böyle kendimizi senelerce ikna ettik falan. Çünkü bir yandan şey; duygusal çalkalanma istemiyorum, böyle stabil olsun istiyorum, “Konsantre olayım, işime bakayım” filan. Ama aslında beni mutsuz etti o dönem. Yani tam tersine, kendimi çok kısıtlanmış hissettim her anlamda ve bunu hiçbir zaman anlayamadım yani ve yani gerçekten böyle orada söke söke aldım hakkımı. Yani bütün pratiklerimi, ders diye saydığım bilmem ne ama böyle her şey acayip bir şeydi. Yani “Sinemaya gideceğim” diyorum. “Paperın bitti mi?” diyor falan. Hani böyle şey ya da işte şimdi film çekeceğim işte “Şu 16 milimetreyi alabilir miyim?” falan. “Aa, bu bölümden kusura bakmayın, size veremiyoruz!” Ben dilekçeler yazıyorum, falan. Bir de güya beni alırken şey demişlerdi işte “Bu dediğiniz hani sizin şey pratik ve teori arasındaki ayrımı biz artık biraz hani şey yapmak istiyoruz, esnetmek istiyoruz. O yüzden sen böyle bridge ol!” diye. Ben çok ünlü bir; George Stony, çok ünlü bir belgeselcinin, asistanlığını yaparak başlamıştım aslında ama... Neyse sonra orada da çok çok hani dost insanlarla tanıştım. Hala aynı. Hayatım çok önemli parçası olan işte hani danışmanım başta olmak üzere; çok sevdiğim çok yani şey öğrendiğim hocalarım oldu. Neticede doktorayı bitirdim yani. Buna bazen hala inanamıyorum ama (gülüyor) yani ama mesela orada da “****” sistem olmasaydı, ben ona çünkü şey dedim yani: “Ben gideceğim, film yapacağım uzun metraj ama bu doktorayı bitireceğim yani. Bana inan. Yani bırakmayacağım yani, gidip kaybolmayacağım.” Çünkü hani courseworkümü, her şeyi bitirdikten sonra döndüm. O bana güvendi. Yani o bana öyle güvenmeseydi ve mesela o benim Türkiye'den alışkın olduğum bir güven değildi. Yani Türkiye'de bana böyle o şans sanki vermezlerdi. “Ay gidecek de film yapacak da geri gelip doktora yazacak da” falan. Hani hep bana inandığını hissettirdi ve bence benim bitirebilmemde, o büyük bir etken oldu. Hani arada da birkaç tane de olsa böyle önemli adam var hayatımda. Genelde kadınlar da olsa (gülüyor). Az ama öz. Öyle...

Orada da başka travmalar, okul müdürüne şey yani şey gibi yani benim için sette olmak; gerçekten böyle şey böyle “Ait olduğum yerdeyim” gibi bir his. Yani inanılmaz bir bütünlük hissi, inanılmaz bir; “Tamam, her şey tamam olacak” hissi. Ya gerçekten çok seviyorum. Bütün stresine rağmen hani sete çıkıldığı andaki his çok eşsiz bir his. Ama işte yani gerçekten o anlamda çok tek başıyım yani o yolculukta ve işte bir noktayla tanışmam, iki kadın olarak, kendi kendimizi var etmeye çabamız. Ya, bir şeyden gelmedik yani.

Ne yani zengin ailelerden hani çalışmak zorundayız. Hep bilmem kaç tane işte -ki prim yapabilelim falan.- Hani o anlamda çok zor. Bir yandan böyle, ya evet işte gibi entelektelliği çok besleyen, sinema anlamında oluşumlar var, ya da etrafında başka insanlar var ama en yakınlarım bile aslında hiçbir zaman benim yanımda durmadılar gibi hissettim hep. “Ya bu kız zaten hani yapıyor bir şeyler kendi kendine” falan. Yani buna gerçekten herkesi dahil ederim. Yani -ki işte mesela hani içimizden çıkan, onların filmlerini yapmak için gösterilen zen ve istek yani bana asla gösterilmedi. O yüzden hani onlara da bir yanımda hep çok kırgındır. Ama sonra hani gerçekten zaten kadınlarla kadın olma deneyimiyle bir şehirde büyüme deneyimiyle ilgili bir film yaptık. Ve yani toplum henüz buna hazır değilmiş, anladık ve sonra gerçekten o film çıktıktan sonra işte birtakım korkunç yine solcu abilerin hani işte bu filmcilerin ya çok inanamıyorum yani bana yaptıklarına. Yani bir kere dönüp gerçekten ne yaptığımızı bakmayıp böyle kafalarında kavgalı olduğu gruplarla bizi yalan yanlış eşleştirip, ya o kadar zordu ki! O dönem. Böyle o şey gibiydi işte o mdr, müdürün hani bana koridorda yaşattığı hissin böyle böyle çarpıp çarpıp geri gelmesi çok çok büyük bir taciz altında hissetmiştim. şey gibi hissediyordum; ya “İki tane genç kadın film yapmış ve bunu mu yapıyorsunuz? Ha niye bunu yapıyorsunuz?” filan. Çok çok zordu anlamam. Hala geçebilecek bir kırgınlık olduğunu zannetmiyorum zaten. Çok travmatik bir şey. Ama zaten ülkenin sonrasında yani zlmeye başlaması, böyle o Allah'tan hani o kurban konumuna kendini koymakla ilgili çok hani politik ve ahlaki bir şeyim var, refleksim var yani hani. Ancak kurban olursun hayatta karısı... Bu ülkede izin vermeyeceğim beni kurbanlaştırmanıza. Ben hani başka yollarla da ka... "Ay bana şunu yaptılar, bunu yaptılar." Asla cevap vermedim, asla hani o şeylere girmedim. Çok zordu ama yani gerçekten bir sene zona, bir sene kurdeşenle gezdim. Çok zor! Ya resmen sınır şeyi hani böyle hani "Hayır! Almayacağım bunu iime" filan gibi ama. O yüzden şimdi çok seviniyorum şeye; yani birtakım kadınlar için biraz daha kolaylaşıyor olmasına ve yani mesela birileri gelip de bir yandan işte "****" yaptığım film bize hani böyle hissettirdi, bir yol açtı, ya da işte hani daha önce kısalar içinde falan. Ya da hani bütün o şeylere girmeden de işte var olmaya ve yapmaya devam edilebileceği hissi, gidip bir yerde ağlamadan filan ya da birilerinin masasına oturmak zorunda kalmadan falan. Ya bunun bedeli büyük oldu. Çünkü sonuçta aslında beni bir kere daha ülkeden hani kovdu yani bu durum. Yani işte zaten hem akademide yaşadıım değersizlik hissi, yani doktoradan, şeyden döndükten sonra yani film yaparken ya doktoram var hani uzun metraj filmim var, bilmem kaç tane kısa filmim var ama yine de mesela; hani  kuruş paraya, o kadar büyük bir değersizlik hissi ki! Yani daha ne isteyebilirsiniz bir hocadan. Yani ki gerçekten ben hani çok şey yani siz biliyorsunuz; ne kadar çok sevdiğimi, öğretmenlik yapmayı yani. Hani hayatım çok şey, yeni insanlarla şey yapayım, -ki son yaptığım filmde gerçekten ekibimin tamamı yani mezun öğrencilerim falan böyle çok çok hani hakikatten oradaki o şeyi, dayanışmayı sette de devam ettirmek falan. Çok isterdim bunun için azıcık desteklenmeyi, ama hani hep part time, kötü kötü pozisyonlarda, sonra zaten işte yani şey imza olayı patladı. Ben işten kovulmadım ama hani şey çok net yaşadım yani; her yerden ismim silindi, okula gece giremiyordum, otoparkta beni otoparkılar kısıtırdı, kısıtırır falan diye yani. Bir kişi bana bir şey demedi yani. Hani “biz senin yanıdayız, ya da biz seni” yani böyle yokum! Yani şey, "Dersine gir, gel hocam." falan düzeyinde böyle hani, çok kötü

bir histi o. Ama yine de hani bir şekilde devam ettim ders vermeye ama hayatımda bir kez, tek kez antidepressan kullandım altı ay, o dönem.

Annem hasta, annem hastalandı arada, Alzheimer ilerliyor; maddi, manevi ailemin yardıma ihtiyacı var. Para kazanmam lazım. Hem onlara göndermem lâzım hem kendim hayatta kalmam lazım, evliliğim kötü gidiyor, ayrılmak istiyorum ama güvende hissetmediğim için ayrılamıyorum. Böyle çok kötü bir dönmedi. Ama, yani işte bir şekilde... Sonra 2018'in işte şeyiydi, baharıydı. Davalar açılmıştı; ilk davam olmuş, muydu? Emin değilim! Öyle bir şey. Almanya'dan, Billboard'tan oradaki işte; ilk onu, davet geldi. Daha önceki filmim de işte “****” olduğu için, bir şekilde takip ediyorlar. Bir de onlar da bu işte kurtarıcılığa bayılıyorlar falan neyse ki, yani bir yandan ya işte “Gel üç ay burada bir rezidans bir ev, yeni filmine çalış, kafayı topla” filan. Ya, bu arada çok fazla ev baskını var o dönemde, işte hani Hafıza Merkezi'nde çalışıyor, böyle şey yani Almanya'ya gittiğim gece ilk defa şeyi anlamıştım, ya ilk defa uyumuştum aylar sonra ve öyle olduğumun farkında bile değildim yani en kötüsü. Böyle hani kalorifer tıkırdıyor; “Hah! Geldiler” falan ve sürekli bir hazır gitmeye filan halde. Sonra böyle şey oldum yani; “Neymiş bu yani? Gerçekten ay şurada bir hava aldım” filan gibi. Sonra çok hoşuma gitti o üç ay. Başka bir öğretmen arkadaşım da oradaydı, gerçekten bol bol yürüdük, filmler izledik, hani işte çok çok üretkendim, yazdım. Zaten hani bu belgeseli çekmeye başlamıştım, falan. Sonra bir başka sanatçı bursu önerdiler bana. Ona başvurdum, o çıktı.

Bir sene daha uzadı. Sonra da yapımcıyla tanı, bir yapımcıyla tanıştım zaten. İşte yeni uzun metrajı, bu arada ben her filmle, Kültür Bakanlığı'na başvurmaya devam ettim ve hep, hepsiyle de red yemeye devam ettim yani. Asla şey bırakmadım hani “O da bir kayıt düşülsün”, alamayacağımı tabii ki biliyorum ama hani gerçekten “Ben burada çalışamaz hale getirildim” bilgisi önemli yani hani (gülüyor). Onlarla uzlaşmadım yani ve bu his, çok güzel bir his. Hani şey gibi; aynı survivor hissi gibi. Hala çok belirsiz iki ülke arasındaki... Ha sonra bu sene işte tam Covid öncesi, çalışma iznine başvurdum; yeni filmi orada yapabilmek için ve üç senelik çalışma izni aldım, yani oturum. Dolayısıyla işte yani o çok iyi oldu. Oradaki fonlardan çünkü böylece Alman şeyinden yararlanabileceğim. Zaten hani daha büyük bir iş yapıyorum şu anda hani Türkiye'den alacağım para zaten yetmez. O yüzden de biraz tabii ben anneme de bakım vermek zorunda olduğum için, iki ülke arasında bir hayat hayal etmişim ama sonuçta boşandım, hani yeni sevgilimle mutluyum ama hani böyle tekrar, ya çift olmak meselesiyle ilgili hep çok büyük problemlerim vardı. Kendimi hep yalnız bir kovboy gibi hissettim, hala da öyle hissediyorum. Ve hani bununla da barıştım. Yani benimle birlikte olan insanların da belki bununla barışmaları lazım. O yüzden şimdi çok daha iyi hissediyorum kendimi. Ve Covid büyük bir şanssızlık oldu. Çünkü yani çok kafamı karıştırdı. “Ha, bir dakika, senin düşündüğün kadar basit bir hayat yok bu iki ülke arasında.” Ama geçecek herhalde yani. Öyle.

Benim anneannem de Alzheimer'dı. Annem de Alzheimer oldu. Annemin en büyük korkusu Alzheimer olmaktı. Hayatım boyunca en çok duyduğum şey buydu ve gerçekten Alzheimer oldu, inanamıyorum (gülüyor) bazen hala. Annem zaten dediğim gibi yaşı büyük bir anneydi. Alzheimer belirtileri ilk görmeye başladığımızda da bence annem 68 filandı. Şu anda 79 yaşında olacak. Çok doktora gittik. Yaşlılık

depresyonu, yok o, yok bu, yok şu, yani beyinde hiçbir şey görmüyorlardı çünkü. Testlerde gariplikler çıkıyordu ama yani çok emindi doktorlar annemin Alzheimer olmadığına. Ve sonra işte; 2013 senesinde, yedi sene oldu, yani annem işte 74, 75 yaşındayken teşhis kondu.

Ben film kurgusundaydım. Çok zordu. Çünkü biraz anlattım ya, annemle çok yakındım yani. Çok çok dosttuk yani. Ama bir gün gerçekten çok istiyorum böyle yani film yapmam herhalde de hani bunu yazmayı, bunu konuşmayı falan çok önemli buluyorum. Çünkü böyle biraz bilim kurgu hastalığı gibi. Alzheimer o kadar tuhaf bir hastalık ki, yani böyle hep işte; yalnızca unutmak bilmem ne falan üzerinden konuşulan yani o kadar küçük bir kısmı ki, aslında hani unutmak bu hastalığın. Ve yani çok çok acayip bir hastalık. Mesela; annem şu anda yeni bir dil konuşuyor yani, hiçbir kelimesi bile anlamadığım ama konuşuyor. Ya resmen bir de böyle oyunculuk yönetiminden falan bildiğim, ya resmen tonlamasından anlıyorum, ne anlattığını. Üzücü bir hikayemi anlatıyor, heyecanlı bir hikayemi anlatıyor, o kadar doğru tonluyor ki ama yani sıfır iş yani. “Ne ne diyor acaba?” filan. Ya da mesela diyorum: " Ha, işte amaan boş ver, sıkma canını ya! Onlar hep öyle yapıyor." filan diyorum mesela. Böyle o kadar şey tepkiler veriyor ki gerçekten. Annemle sohbet etmek hala mümkün ki yani; artık kendisi de yemek yemiyor hani çok zor yürüyor koluna iki kişi girilirse, tuvalet, işte her türlü temel ihtiyaç hani bir bakıcı tarafından ve babam ve bizler. Bir kişinin de yapamayacağı kadar büyük bir yük. Yani çünkü şey gibi işte bütün şey gibi; sönüyor yani beynin bütün fonksiyonları yavaş yavaş ve bir işte bir unlearning süreci. Her şey bir bebeğin, her şeyi sıfırdan öğrenmesi gibi annem her şeyi yavaş yavaş kaybediyor yani. Onu seyretmek; çok acı bir yandan, bir yandan da yani hastalığı bile o kadar muhteşem ki! Çok eğleniyoruz, çok gülüyoruz işte ne, neyse konuştuğumuzu bilmiyoruz ama hani böyle o yüzden böyle yani her saniyede çok üzgün ve şey yani hiçbir şekilde zaten. Böyle her saniye trajik bir şeyin içerisinde değiliz elbette ki. Ama mesela şu anda, ağzını açmadığı için, dişlerini takamıyoruz ve artık hani yeni beslenme, hani mamaya mı geçeceğiz hani sonuçta çok zor, çok zor bir hastalık yani şey... Ama ben hep kendime şeyi hatırlatmaya çalıştım yani burada bir kognitif bir bilişsel yıkım var ama bir duygusal yıkım yok. Annem burada ve hani o duyguya hep ulaşmaya çalıştım ki; kardeşim de babam da bu konuda çok iyiler. Ve bir şekilde hani bir noktada şeye karar verdik; evde bakacağız, yapabildiğimiz kadar, maddi yükü neyse bu bizim önceliğimiz olacak. Hani ikimizin de çocuğu yok. Hani önceliğimiz, ona bakmak.

Ama işte o yüzden yani çok garip. Biri bana iki sene önce “Almanya'ya gideceksin annen bu haldeyken” dese böyle, “Yok artık!” filan derdim ama. Yani burada para kazanamıyorum ki. Yani bir şekilde işte. Bazen de hatta iyi bile; işte gidiyorum, geliyorum. Yazın mesela üç ay yanlarındaydım, çok güzeldi. Tabii babam için çok zor. Ama babam bir kere bile bizi suçlamıyor şey olarak; hani vardır ya bazen bakım verenler ailede diğerlerine hani o anlamda, annemin hastalığında, babamı keşfettik tabii. Babamı tanıdım ve babamı sevdim mesela hani. "Aa, babam da böyle biriymiş!" filan. Daha önce böyle bir ilişkim yoktu. Ama yani neden daha çok kadınlarda görüldüğü üzerine çok düşünüyorum Alzheimer. Yani bir yani ve tabii bastırma. Yani şey yani; “Bana da olacak mı?” diye korkmuyorum ben. Olursa, etrafımdakiler düşünsün (gülüyor). Hani ben işte biraz da iyi bakmaya çalışıyorum kendime. Genetik bir şey olduğunu da özellikle gerçekten düşünüyorum. Annemle, annemin hikayelerine baktığımda çok benzer bastırmalar görüyorum ve

şaşırmıyorum. Gerçekten ne kadar ilgisi var bilmiyorum ama. İkisi de çok büyük toplumsal baskılarla yaşamış ve gerçekten kendilerini anneannem hani tam da onun içinden çıkamamış ama çok sevilen bir kadın olduğu için, kendine yine bir şey kurabilmiş. Böyle biraz saftirik bir insan yani anneannem. Annem; annem gerçekten gerçek bir isyankâr! O yüzden ki hani onun şeyi bende çok büyüktür. “Yaşamak istemediğin bir hayatı yaşamak zorunda değilsin!” diye başlamış kendi hayatına zaten. Hani bu, insanın annesinin böyle olması çok büyük bir bilgi. Dolayısıyla; he, yani isterdim güzelce yaşlansınlar birlikte. Annemi çok özlüyorum tabii falan ve yanında hep işte şeyi atlatmaya çalışıyorum; yani burada ve biz hani yedi senedir böyle acayip bir deneyim yaşıyoruz yani hep beraber daha da umarım yaşarız yani. Yani çok yani çok çok iyi bakılmasına rağmen, özellikle son iki sene çok hızlı gitti. Ama bence baştan yani bu işin şeyi çok hocam yani o teşhis koyamadılar da yani bence yani bu işin var 12-13 senesi. Ben bazı şeyleri hatırlıyorum çünkü ya böyle takıntı, takıntılı şeyler; “Ekmek yedin mi? İşte şunu bilmem işte su vereyim” hep. Ama yine böyle hep birine, bir şey yapmak üzerinden. Yani hep böyle vermeye çalışıyor falan. "Anne istemiyorum, tamam" falan.

Sürekli böyle bir mesela onları hatırlıyorum. Bence o zaman onların hepsi Alzheimer, Alzheimer dedikleri dönemde. Yani işte bir de bu da çok garip, hala yani işte iki tane ilaç var toplam zaten. Yani o kadar yapılabilecek yani o ne yapsan, belki hani işte; şu kadar fark eder de şunu yapsan... O yüzden biz bir noktada gerçekten şeye karar verdik; böyle doktorlara falan götürüp, süründürmeyeceğiz yani. Hani işte böyle standart birçok az sayıda bir ilaç şeyine bağladı böyle bir doktor bizi. Hani işte şey, inanılmaz hani hiçbir, aslında böyle lafta güya Alzheimer dernekleri, onlar, bunlar, hepsi yalan tabii onların. Yani acayip yalnız bir süreç. Bence bizim bütün yalnızlık hissimin böyle hani farklı katmanlarda hani bu da böyle konuşulmuyor, tabu bir açıdan, bir açıdan insanlar çok iyi bilmiyor ya da hep bir kuşak sonrayı biliyor. Yani anneannesinden, dedesinden biliyor da ya annen Alzheimer olduğunda, başka bir şey oluyor yani. Bir de işte daha genç yaşta hani kardeşim işte daha 30 yaşında bile değildi ya. Hani insanın var oluşunu da çok sorgulatan bir şey yani. Annem; mesela aşırı korkuları var. “Düşeceğim, işte bir şey olacak, ah!” falan böyle ve hiç o kadar hani şey bir insandı ki böyle... Yani çok korkuyor, yazık böyle o haline o kadar kıyamıyorum ki yani. Ya da “Böcek! Böcekler geldi” falan diyor mesela. Başka bir şekil, başka bir insan, başka bir şekilde ilişki kuruyoruz artık ama burada. Yani hala burada ve bizde kendi, insanın kendine dair de çok şey öğretiyor yani. Mesela; onun başka bir boyutta yaşıyor olması yani belki hani tabii siz çocuk yetiştirdiğiniz için onu biliyorsunuzdur ama benim mesela yalnızca annemden bildiğim bir şey sonuçta. Şeyde; 15 Temmuz'dan sonra, çok yatıramazdık, çok daha iyiydi tabii ama işte o kadar anlamıyordu ki ne olduğunu hani hiçbir karşılığı yok olan biten şeylerin. Ve mesela hemen onların yanına gitmiştim ben. Hiç konu yok hayatımızda. Çünkü annem anlamıyor bunu ve biz başka şeyler konuşuyoruz ve ben onu mesela bunu basitleştirerek anlatmaya çalışıyorum, nasıl anlatmaya çalışıyorum; böyle çok garip bir egzersiz gibi yani hani böyle bana şey çok iyi geliyor; kendi içine saplandığımız hani o anlatıların, o kalıpların yani bazen kendi dar çevreleri de sürekli tekrar ettiğimiz dilin dışına çıkmak için, bir fırsat olarak görmeye başladım böyle kendi adıma. Ve bana çok iyi geldi mesela, yani hani. Yani özlüyorum da bazen şey diyorum: "****" şimdi ne derdi acaba?" falan. "Ne düşündürdü?" Ama gündelik de başka bir ilişki var bir yandan da.

Berlin, o anlamda işte, çok çok çok şey tabii yani; çok özgür ve güvende hissettiğim bir şehir. Yani orada şu anda, mesela; New York'ta yaşamayı hiç sevmedim. New York'ta hayran olduğum başka şeyler vardı ama şehirdeki yani kentin fakirliği aslında. Şehir içerisindeki bütün uçurum, hani bütün zengin, aşırı zenginlikle o böyle parklardaki hani mahvolmuş insanlar, yani bunu hep söyler yani: "Ben gördüğüm fakirlikle başa çıkamıyorum yani. Burada yaşamak istemiyorum!" falan gibi. Yani bilmiyorum, siz de o duyguyu hatırlarsınız belki. Yani inanılmaz bir, ya böyle o sınıfsal böyle bir yerden nefret ediyordum yani New York'tan, gerçekten. Ve Amerika da tabii.

Yani New York da kendini güvende hissedebileceğin bir şehir değil, kadın olarak ama Berlin'de öyle hissetmiyorum. Berlin'de, daha başka bir böyle mekanizma var sanki. Ki, yani boşuna değil! Çok daha queer, böyle şey bir sürü insanın da orada yaşamak istemesinin kadınların, kolektiflerin, yani o anlamda şehrin böyle bir şey de var zaten yönü. Yani bu biraz belki o imajı fonlarla bile desteklenen bir şey. Biraz belki o da bir etikete dönüşüyor. Hani korkutucu bir şey ama o da bir meta oluyor ama yine de yani bir kadının yürümekten ürkmeyeceği bir şehir. Yani, o açıdan Berlin'i, bende mümkün cinsiyet rolü, yani cinsiyet yani genel cinsellik, bedensel hani tezahürleri falan hani o anlamda kendimi daha özgür hissediyorum ve iyi hissediyorum. Ki, o anlamda bir de işte yani sokakta yürümenin her saniye kışına, başına bakılıp laf atılması olduğu düşünülecek olursa yani pek çok pek çok şehrinde gibi. Yani İstanbul'da da böyledir mutlaka ama. İstanbul'u daha tabii yani daha farklı algılıyorum yani. İstanbul'u ondan çok daha fazlası. O yüzden bir yandan da İstanbul'un çok büyüğü ve şey bir yanı var; İstanbul'daki dümenin, var olmanın hani gerçekten az önce size anlattığım o hani üniversiteye geldiğimiz seneki hissettiğim, yani bir kadın olarak, evsiz bir kadın olarak yani burada var olmak çok güzeldi bir yandan. Ama mesela; bugünün İstanbul'un da olur mu? Çok emin değilim açıkçası. Çünkü çok kolay da kaybolabilir. O zaman da belki hani belki kaybolabilir. Çok insan kayboldu, Beyoğlu'nda, İstiklal'de. İşte; uyuşturucuyla, onunla, bununla falan, ama ben yine de hani İstanbul'a ilişkimi şey hatırlıyorum yani beni kuvvetlendiren bir süreç olarak hatırlıyorum.

Öyle onlar geldi aklıma (gülüyor). Yoruldum, yoruldum galiba azıcık.

Böyle hayallerim şöyleydi: Her saniye uzay mekiğine ya da uçağa binebilecek kadar çok param olması (gülüyor) demek istedim. Sonra bir gün aslında bu hayalin gerçek olduğunu fark ettim. Çünkü gerçekten kendimi başka mekanlar arasında, işte ne bileyim yani festivaller, konferanslar, bir şeyler, arkadaşlar. Hani sürekli başka, dünyanın başka yerlerine uçtuğum. Belki o kadar param olmadı ama hani işte ona imkân sağlayan bir mesleğim ve dost çevrem oldu diyeyim. O yüzden mesela ilk ama ilk hayalimin hayatta gerçekleştiğini düşünüyorum. Gerçekten böyle başka bedenlere, başka hayatlara temas ederek yaşadığım, kendimi hani her ne kadar zaman zaman çok yalnız hissetsem de kendime dünyanın pek çok yerinde karşılığı olan bir ağ kurabildiğim, falan gibi böyle bir hep arkadaşlarım olsun, hep oynayalım, hep birileri gelsin, gitsin falan. Hani içelim, yiyelim, içelim filan. Mesela bu, bu hayalimdi galiba benim, daha yetişkin yaşlarımda. Hala da yani. Birlikte yaşadığımız, geldiğimiz, gittiğimiz yani hep böyle bir dost meclisi. O

kollektivite; üretirken de yaşarken de. Hani hayalim tanımlayacağım herhalde bu. Bir de su. Yani hep bir şekilde su kenarı, deniz kenarı, suya yakın olmak, yüzmek. Yani “Bütün aklımı ve bedenimi azıcık dışarıya bırakabildiğimde ne hayal ediyorum?” diye düşündüğümde kendimi hep denizde hayal ediyorum çünkü. O yüzden hayatımın bütün filmlerimin de su filmi olması (gülüyor). Geçen gün onu düşünüyordum bayağı yani. Aslında öyle düşünüyorum ama hepsi deniz gördüğüm anda, böyle hemen onu çekesim, hemen bir şey yapasım filan. Ya şimdi bu film zaten yani son film zaten sürekli denizde geçiyor. O yüzden evet, denize yakın olup, aslında hep bir yerlere gidip, gelip, dostlarla hayal kurmaya ve konuşmaya devam edebildiğim bir hayat.

Mesela; çoluk, çocuk, aile, bir kere bile düşünmedim hayatım boyunca. Ve hatta yani böyle kötü, kötü bir hayal yani kötü bir şey o böyle, kaçınılması gereken. Bunu da düşündüm yani; mutlu bir evde büyüdüm yine de. Görece yani anne ve babamın çatışmaları tabii. İşte babam; absent yani biz büyürken falan ama mesela hani babam şimdi bir yanda annemi ne kadar çok sevdiğini görüyorum yani. Hala gözünün içine bakıyor her gün. O yüzden bütün eski şeyler de biraz azalıyor; annemi orada yalnız bıraktık, kırıldı filan diye. Şu anda annemi hani bunu açıkça söylüyor: "Benim tek hani onun onu iyi, iyi ve hoş tutmak." Yani çok kıymetli bir şey o yüzden hani ama ben hiç aile kurmak istemedim. Ve hala da istemiyorum (gülüyor). Erkelere de ciddiye alamıyorum zaten. Böyle haremim falan olsa, çok güzel olur yani (gülüyor). Hayal! Böyle hayal! Gerçekten. Ne yani? Size hayalimi söylemedim ama aslında bu yani. Ben böyle böyle çok, bir sürü sevgilimin olduğu, böyle ortak evlerde yaşadığımız, böyle şey falan. Böyle bir, böyle bir hayat, hayat istedim hep yani. Ama maalesef gerçekte mümkün olmadığını, tecrübeyle de hani hiç kolay bir şey olmadığını ama bu konuda da hiçbir sevgilime yalan söyledim hiçbir zaman bir iyi bir eş, iyi bir karı, iyi bir bilmem ne, iyi bir anne falan yani. Bir şekilde o yani bağımsız, mesela şey gibi yani sokağa çıkıp oynamak isteyen çocuk duygusu, bir şekilde hep var yani ve eğer o anda sokağa çıkıp oynayamazsam, çok hırçın olup, aslında çevreme zarar verebilirim ve çevreme zarar verme korkusu da çok fazla olduğu için. Şey gibi yani; kendimi bir yere bağlamayayım ki, herkese faydam dokunsun (gülüyor). Hummalı gibi ama şey de değil yani, yani her şeye de bağlı olayım ama tek bir tek bir şeyle tanımlanmayayım. Mesela yani evlilikten, evlenmekten çok utanmıştım. Bunu çok yani, sizinle daha önce konuşmuş muyduk bilmiyorum ama böyle söyleyemiyordum falan evle, ev yani böyle çok ayıp bir şeye ihanet ediyorum filan gibi. Böyle gey arkadaşlarıma falan işte "Nasıl söyleyeceğim? Ne gerek var?" diyecekler. “İşte niye birinin karısı olmak ister bir insan?” falan. Böyle çok kafam karışmıştı (gülüyor). Yani, çok da iyi bir fikir değilmiş sonradan da anladım (gülüyor).

Evet yani belki de ama hayatın bu dönemi de niye bu kadar korkuyorum? Bu tek... birinin kızı olmak, birinin karısı olmak, birinin ablası, birinin bir şeyi filan. Onun, onun için hep çalışmak. Kendini iş üzerinden hani var etmeye çalışmak filan. Böyle aşırı iş koliklik. Evet yani bu hayalimi yerine getirmeyeceğimi anlayınca, işe güce verip (gülüyor) ama hep bir şekilde hayatımda hani olmuştur, hep yanımda biri olmuştur. O anda yalnız biri hiç olmadım. Yani mesela sevgilimin olmadığı bir dönem hatırlamıyorum aslında. Belki işte o ilk hani üniversitede bir kaç sonrasında hemen oldu aslında. Ama kendimi onun

üzerinden tanım... Ya ben evli olduğum dönemde bile yani şu küçücük piyasada, insanlar bilmezdi evli olduğumu mesela. Öyle (gülüyor).

Çok güzeldi ama gerçekten, şimdi terapist paramı ödemeniz gerekebilir (gülüyor). Ya da bilmiyorum, ayrı bir terapi seansı artık. Çok teşekkür ederim ben. Çok güzel sizinle konuşmak. Ama şey yani mesela şimdi hani yeni bir uzun metraj yapmak ve bu hafta onu düşünüyordum hatta. O yüzden şimdi konuşmamız belki de güzel oldu. Ya şimdi yeni bir film çıkardım ya ben, yıllar sonra, yani tamam hani belki bire bir kur... Ama yani izleyince göreceksiniz küçük bir film değil yani. Ve gerçekten; üç kuruş, beş kuruş böyle, aşırı uğraşarak yaptım o filmi. Türkiye'den bir liram yok ama ya uzun metraj bir film yaptım yani. Üstelik diğer filmin şeyine göre, gerçekten çok daha fazla tek başıma yaptım. Yani çok güzel ekipler, şeyler oldu ama. Böyle çok tatmin hissi var şu anda. Yani o beni yıkıp, böyle beni edilgenleştiren bir şeye dönüşmedi ki, onu çok hissediyordum yani. Bir daha asla bir şey yapmak istemiyorum hani falan filan gibi. O yüzden, özellikle seyirci karşısına çıkıp böyle hani güzel de bir iş ya... Bu sefer ama nasıl bir şeydi hocam, biliyor musunuz? O premier öncesi. Yani "****" şahit bayağı böyle passifloraları falan kafaya dikip, yani çıkacağım ve beni parçalayacaklar falan gibi böyle bir aşırı bir korku. Üç gece uyuyamamak falan. Ama sonra gerçekten hani öyle olmadı -ki parçalayabilirlerdi- ama o kadar ona hazırlıyorum ki kendimi artık her şeyin en kötüsüne falan. Sonra böyle şimdi şey hissediyorum yani; "Aferin sana ya!" falan gibi böyle bir (gülüyor). Onun şeyini de bence hani aslında travmasında hani bu filmi çıkartmak benim için sarmaya başladı bile yani. Ama tabii ülkeden gitmek, işte bütün şey yani yani işte birlikte yaşadığımız bütün o saçmalıklar neler, neler yaşadığımız yani. O istenmeme hissi işte yani hiç, "O da istemiyor seni, o da istemiyor, o da istemiyor. Yani ne yapayım ben? Nereye gideyim?" filan (gülüyor).

Ama birlikteyiz ve sonuçta biz bir şekilde yani işte şey gibi ya, hani kaybedecek bir şeyimiz yok, oradan dönmeyiz yani falan hissi mesela bana çok iyi geliyor yani. Ben gidip o masaya oturmayacağım yani sizinle falan. "Bana film yaptırmam, yapmam için mücadele siz veremeyeceksiniz" hissi çok çok kuvvetli bir his ama belki de o süreç kadar sert ve zorlu olmasaydı, bu kadar şu anda her şeyi gösterebilecek şeyi bulamazdım. O yüzden de bilmiyorum yani. Hani keşke daha az kırılsak yine. Keşke biraz daha pırpırlansak hani çünkü bir yandan da gerçekten hani erkek meslektaşlarımdan şeylerini görüyorum, hani onlara gösterilen özeni, onları, her şeye rağmen hani ne kadar daha onlar için kolay olduğunu. Hani bazen isyan ediyorum ama belki bundan sonra azıcık daha kolaylaşır, bilmiyorum yani (gülüyor). Öyle.

Çok teşekkür ederim, görüşürüz.